

TRĂIASCĂ MARELE CTITOR AL ROMÂNIEI SOCIALISTE, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

**Scinteia
tineretului**

Anul VI
Nr. 4 (227)
12 pagini — 3 lei
Duminică
26 ianuarie
1986

SUPLIMENT LITERAR-ARTISTIC

„Vă asigur, dragi tovarăși și prieteni, asigur întregul nostru popor, că și în viitor, în realizarea sarcinilor încredințate de partid și popor, voi face totul pentru a răspunde încrederii acordate. Nu am avut, nu am și nu voi avea nimic mai de preț decât interesele poporului în rîndul căruia m-am născut, am trăit și trăiesc! Nu am avut, nu am și nu voi avea nimic mai de preț decât servirea dorinței sale de bunăstare, de fericire, de libertate și independență! Voi face totul pentru a asigura sub conducerea partidului nostru, mersul ferm înainte al națiunii noastre, spre culmile luminoase-ale societății socialiste multilateral dezvoltate, ale societății comuniste. Numai așa voi considera că mi-am îndeplinit îndatorirea de comunist, de revoluționar, de patriot, de fiu al poporului român!”

NICOLAE CEAUȘESCU

Acum cînd întreaga țară aniversază, potrivit vechii tradiții de-a oînsti pe fiii săi cei mai aleși, ziua de naștere și îndelungata activitate revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, ne amintim cu toții că istoria i-a hărăzit să vină pe lume într-o lună și într-un an care au adus României de două ori unirea și unitatea națională. Unirea principatelor de la 21 ianuarie 1859, și unirea tuturor provinciilor care au constituit, la 1 decembrie

1918, statul național unitar român.

Ideea de unire a tuturor energiilor naționale în flu-

temelie a vieții și activității marelui nostru bărbat politic, care a știut să însușească în regii națiunii dorința și hotări-

luri străvechi, plătite adeseori cu sînge, de libertate și independență națională, de progres și prosperitate, a dat

conducător al partidului și țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, mindria de azi și de totdeauna a fiecărui om din România.

Mi-aduc aminte că în vara aceea pămîntul țării era podidit de grîne. În bobii de sudoare de pe fruntea secerătorilor strălucea soarele plin al încrederii, soarele piinii puse pe masa fraților

ION BRAD

(Continuare în pag. a III-a)

UNITATE ȘI UNIRE

xul transformărilor urtase determinate de hotărîrile Partidului Comunist Român a fost și rămîne o piatră de

rea de a-si dobindi prin luptă proprie și necurmată un viitor mai demn și mai fericit. Împlinirea acestor idea-

un puls nou vieții și gândirii întregului popor român, din sinul căruia a fost ales, în vara lui 1965, strălucitul

Urmind cu demnitate pe marele bărbat În Epoca de glorie numită CEAUȘESCU

Ctitor de țară, ctitor de cultură

În istoria unui popor există uneori oameni care prin excepționala lor capacitate creatoare, prin munca lor neobosită, prin geniul lor făuresc o epocă de neuitat, în care forțele și energia poporului sint puse în lumină cum nu s-a mai întâmplat până atunci.

Un astfel de om este pentru noi, astăzi, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Imaginea pe care o purtăm cu toții în suflute și în minte este aceea a unui genial conducător politic cu o contribuție covârșitoare la tot ceea ce s-a realizat mai mare și trainic pe pământul patriei noastre, a unui mare contemporan care a înțeles mai bine ca nimeni altul ideile de veacuri ale poporului român și le-a ajutat să se împlinescă, făcând ca numele României socialiste, bunurile materiale și spirituale create de poporul nostru să fie cunoscute pretutindeni.

Cu neistovită energie și inepuizabilă grijă veghează zi de zi, ceas de ceas, la ridicarea continuă a țării noastre pe noi trepte ale progresului, problemele legate de bunăstarea materială fiind organic asociate cu cele spirituale. Și nu există document de partid, prilej de lucru sau sărbătoare în care secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, să nu amintească tuturor celor ce au un rol în realizarea valorilor artistice și spirituale că acestea trebuie să slujească oamenilor, celor mulți, să le zugrăvească viața și să-i ajute la îmbogățirea vieții lor spirituale. Nobila misiune a artistului, aceea de a contribui la formarea omului nou, la întărirea conștiinței socialiste a oamenilor muncii a fost redefinită de tovarășul Nicolae Ceaușescu în termeni de o unitate contemporaneitate. Nu există principiu al activității de creație care să nu fi fost abordat de președintele țării, tot așa după cum nu există nici domeniu sau gen care să nu-și fi găsit loc în preocupările sale, dovedind nu numai profunză cunoaștere a tuturor aspectelor, ci mai ales dorința secretarului general al partidului de a ajuta la ridicarea și înflorirea culturii și artei noastre, la intrarea acestora în circuitul valorilor universale.

Se împlineste anul acesta un deceniu de la primul Congres al Culturii și Educației Socialiste în cadrul căruia tovarășul Nicolae Ceaușescu a întemeiat Festivalul național „Cântarea României”, cadru organizatoric și de stimulare pentru creația științifică, tehnică și artistică a tuturor oamenilor muncii din țara noastră. S-au desfășurat de atunci cinci ediții, admirabil prilej de afirmare a talentelor, a puterii de muncă și a inventivității poporului nostru. Numai în domeniul teatrului formațiile de amatori au atins cifre impresionante. Mii, zeci de mii, sute de mii de elevi, tineri, ba chiar de toate vîrstele au creat spectacole dintre cele mai diverse, de la cele bazate pe datini populare, pînă la piese inspirate din evenimentele bogatei vieți politico-sociale a patriei. Teatrul profesionist se află într-o permanentă confruntare cu această uriașă declanșare de forțe, noi artiști venind în sala de spectacol cu o altă optică și o altă pregătire decît publicul tradițional, pregătiți, cu spirit critic, cu dorința emulației și a unei permanente definiri.

Ceea ce este extraordinar în fundamentarea acestei mari, impresionante manifestări care este „Cântarea României” este caracterul ei permanent, evitarea asaltului și a perioadelor de inactivitate. Pentru teatrele profesioniste acest ultim deceniu a fost un tumult de even-

nimente, „colocvii”, „săptămîni”, „simpozioane”, „gale” organizate în cele mai diverse centre culturale ale țării, mai ales în cele nou intrate pe harta țării cu posibilitatea verificării permanente a modului în care răspund creatorii misiunii ce le-a fost încredințată, a nivelului atins de arta scenică, a lărgirii sferei sale de influență, a creșterii numărului de spectatori.

Magistralele definiri ale rolului artei și artistului în societatea socialistă, ale publicului ca participant direct la actul creației datorate tovarășului Nicolae Ceaușescu sint principile ce stau la baza artei și

Eminent ctitor de țară

În acest moment sărbătoresc, cînd întreaga țară îi aduce un cald omagiu tovarășului Nicolae Ceaușescu, cu prilejul aniversării unei frumoase vîrste din care, peste 50 de ani i-a dedicat activității revoluționare. Ca artist plastic și pedagog mă alătur întregului popor și exprim gîndurile mele de adîncă recunoștință pentru tot ceea ce a

doi rinduri două dintre compozițiile de mari dimensiuni care au dus peste tot solia de pace și înțelepciune, nobil mesaj al aspirațiilor noastre, ale tuturor, transpuse prin intermediul limbajului specific al artei.

Cu sentimente alese și inima curată mă alătur tuturor creatorilor din breasla artiștilor plastici și urez din inimă acestui eminent ctitor de țară, tovarășului Nicolae Ceaușescu, succes deplin și cele mai înalte satisfacții în activitatea multilaterală a domniei-sale de propășire a celor mai nobile idealuri ale omenirii.

ILEANA BALOTA

În anii Ceaușescu

E patria în anii Ceaușescu dimineată
de primăvară,
e trupul ei floare din petalele trupurilor
noastre,
astfel a înflorit patria ca o lumină astrală
un simbol incrustat în stema cu trepte albastre.

E patria rouă și soare, e plămădă de bucurie,
cîntec respirat de zarea nemărginirii
ca un fierbinte
omagiu repetat la infinit în străbuna
noastră glie
cîntec de slavă și prețuire iubitului părinte.

E patria o cunună de spice și de idealuri
mărețe,
o coroană înălțată din lumini și flori
minunate,
un cîntec continuu în anii Ceaușescu
cînd pe fețe
ne ride bucuria de a trăi anii cei mai fecunzi
în libertate

E patria totul, libertate și ființa unanimă,
e adevăr și speranță riu de lumină fierbinte,
omagiu să-i aducem acelaia care ne conduce
și stimă,
într-un glas îți urăm sănătate iubit președinte.

FLORENTIN PALAGHIA

culturii noastre cunoscute acum în lumea întreagă, ca valori spirituale ale unui popor ce luptă pentru pace, pentru buna înțelegere între popoare, ale unui popor ce vine să îmbogățească tezaurul omenirii cu tradiții milenare și cu idealuri umaniste puternice. Am intrat în anul 1986, începînd un nou cincinal și ne pregătim să sărbătorim 65 de ani de la înființarea Partidului Comunist Român care are în fruntea sa un genial strateg politic, un ctitor de cultură și artă, pe cel mai iubit fiu al țării noastre, pe cel ce întru-chipează visurile și năzuințele de veacuri ale poporului de pe meleagurile carpato-dunărene, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

ILEANA BERLOGEA

făcut acest om de excepție pentru arta plastică; viziunea sa despre lume și viață, concepția despre istorie și contemporaneitate, țintind mereu spre viitor, a dat un impuls decisiv artei decorative în special, despre care se poate spune că, pur și simplu, s-a născut în acești ultimi 20 de ani.

Tapiseria, gen artistic pe care îl slujesc de-o viață, s-a afirmat în România, ca una dintre artele profund implicate în problemele majore ale țării, exprimînd idealurile poporului, prin ideile-simbol de largă respirație.

Personal, m-am simțit atrasă de pilda marilor înfăptuiri ale poporului nostru sub conducerea Sa înțeleaptă; chip luminos de ctitor de țară și cultură, tovarășul Nicolae Ceaușescu este o eminentă personalitate politică căreia i-am dedicat în

Ctitor măreț, operă nepieritoare

În această zi, cînd întreaga țară sărbătorește aniversarea zilei de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit fiu al poporului nostru, împreună cu toți creatorii din domeniul muzicii pe care o slujim, aducem cel mai cald omagiu Președintelui României pentru marea operă de ctitor al unei patrii moderne, al unei culturi profund umaniste și revoluționare.

În desele întâlniri de lucru pe care le-a avut cu noi, crea-

torii din toate ramurile de activitate — literatură, muzică, plastică, cinematografie, teatru — secretarul general al partidului a indicat întotdeauna cu precizie și clarviziune direcțiile și orientările pe care trebuie să le urmeze creația contemporană. Am învățat din sfaturile, îndemnurile și dialogurile cu tovarășul Nicolae Ceaușescu ca dintr-o mare carte de înțelepciune, și am desprins o idee prețioasă, fundamentală chiar, dintre multele rostite cu aceste prilejuri, cum ar fi, de exemplu, întoarcerea artistului la izvorul mereu viu și proaspăt al realității și necesitatea reflecției ei într-o diversitate de nuanțe, reflectînd gînduri și sentimente specifice tezaurului de gîndire și simțire al poporului nostru.

La rîndul nostru, în creațiile muzicale originale sau în îndrumările pe care le-am dat noi, profesioniștii, tinerilor artiști amatori, am transmis aceste idei constituite într-o poetică a artei românești contemporane. Am participat în calitate de îndrumător, profesor, membru în jurii la nenumărate festivaluri și concursuri și am văzut concret ce roade minunate au dat aceste prețioase sinteze de gîndire asupra fenomenului artistic. Dacă ar fi să citez numai extraordinara amploare și desfășurare de forțe creatoare și talente noi, tinere, de curînd afirmate, cantitatea de lucrări de artă originale de mare valoare confirmate și concretizate în zecile de premii și deja am avea o idee de altfel bine cunoscută și conturată în dese referiri și prezentări în presa și literatura de specialitate.

Acest îndemn splendid de a descoperi și cultiva cele mai nobile însușiri ale firii tinerilor noștri, de a-și silefi talentul, de a se exprima pentru semeni mi se pare unul dintre aspectele care aureolează întreaga concepție despre cultură, lume și viață a președintelui Nicolae Ceaușescu, eminent om politic care ne-a dăruit o Românie modernă, sol și simbol, azi, în întreaga lume, a păcii și prieteniei, a înțelegerii și colaborării internaționale, a dialogului și comunicării prin intermediul culturii și artei: un Ctitor măreț și o operă nepieritoare.

LAURENȚIU PROFETA

Demnitate și angajare

Întreaga noastră țară și — odată cu ea, oamenii de bine de pe toate meridianele — dau glas în această zi de sărbătoare prețurii deosebite față de făuritorul României socialiste moderne, țară cu o pondere tot mai prestigioasă în viața internațională. Sărbătorim pe cel care intruchipează: dirzenia și îndrăzneala, realismul, capacitatea vizionară, demnitatea și puterea de angajare totală în slujba marilor idealuri ale socialismului și comunismului pe pământul românesc — cele mai alese însușiri ale poporului român din rîndurile căruia s-a ridicat și s-a format.

E o fericire să fii contemporanul unei personalități istorice care intruchipează în genul său politic atributele cele mai de seamă ale națiunii române care, în memoria sa cuvințare la cel de-al XIII-lea Congres al P.C.R., a chemat oamenii de cultură să dea noi dimensiuni tradiției noastre culturale „să îmbogățească și să adauge concepției noastre despre artă și literatură noi elemente desprinse din realitățile de astăzi ale țării, în care omul muncii constructor al socialismului, constituie figura principală”. Într-adevăr, altitudinea și noblețea tradiției noastre culturale se cere măsurată și îmbogățită cu valorile prezentului. Noi, artiști, sintem chemați să intruchipăm modele de viață, să dăm ființă pe scenă și pe peliculă acelor eroi în care-și găsească expresie cele mai frumoase însușiri morale,

idealurile și acțiunile exemplare ale comunismului. Și trebuie să spunem că în crearea acestor eroi pe care-i oferim publicului drept pilde de urmat, drept etalon al spiritului integră, al luptei revoluționare pentru adevăr și dreptate, avem în față noi înșine un model suprem: personalitatea și viața tovarășului Nicolae Ceaușescu. El este cel care ne-a unit într-o aceeași largă, înfloritoare și impresionantă activitate culturală care este Festivalul național „Cântarea României”. Această mișcare culturală la care participă sute de mii de oameni este expresia cea mai elocventă a faptului că elementul cultural a pătruns în mase, că gradul de afirmare a calităților artistice germinând în spiritul nostru popular a crescut impresionant, că înseși masele populare sint chemate la democratizarea culturii, la transformarea ei într-un mod de viață superior. „Este necesar — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în Raportul prezentat la Congresul al XIII-lea — să se asigure participarea activă a maselor populare la întreaga viață cultural-artistică a țării, ca parte integrantă a activității multilaterale de făurire a socialismului și comunismului în România”.

Rolul și importanța Festivalului național „Cântarea României”, coeficientul de noutate sociologică și politică a acestuia, redimensionarea tradiției, rolul și rostul partidului de a forma omul nou, conștient constructor al comunismului adună toți oamenii de artă și cultură într-un uriaș elan creator. uniți în jurul secretarului general al partidului nostru, descoperind cu emoție o relație de suflet și gândire între Partid, Popor și Conducător.

De aceea, omul de artă alături de muncitorii și țărani, alături de ceilalți intelectuali ai țării își aduce omagiul său fierbinte celui dintâi bărbat al țării care prin geniul său, materializat în documente de o valoare inestimabilă și în înfăptuirii mărețe ne dezvăluie izvoarele fiintei noastre istorice, ale democrației reale și a demnității noastre umane.

SILVIU STĂNCULESCU

Tinerețea timpului

La aceasta au visat, despre aceasta au scris și V. I. Popa și G. M. Zamfirescu și Ion Sava: despre un teatru și o artă adresată tinerei generații. Nu și-au împlinit visul, nu l-au văzut cu ochii!... El s-a desăvârșit numai și numai în acești ani; cind președintele țării numea într-un document de partid pe cei mai tineri „Viitorul de aur” deschidea poarta luminii spre deceniile care vin.

Am simțit personal acest lucru cu prilejul premierei piesei mele pentru copii „Băiatul din banca a doua”. La sfârșitul reprezentanței la care participase tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu, cuvinte calde de îndemn spre realizarea unor lucrări destinate celor mici au încurajat autorul.

Ultimele două decenii au consemnat ctitoria primului teatru pentru copii din țara noastră — Ion Creangă — prima structură de dramaturgie pentru noua generație, saltul calitativ (consemnat pe plan mondial) al tuturor teatrelor de păpuși și marionete care au adus laurii României Socialiste.

Ca membru în juriile edițiilor „Cântării României” am aplaudat cu sufletul nu doar niște grupuri sau echipe, ci o mișcare generală artistică slujită de tinerii muncitori și țărani, de studenți și elevi, de nenumărați entuziaști soimi și pionieri. Erau sărbătorile ale timpului tînăr, al acestei noi epoci. Semnificativ, permanent în toate aceste manifestări, omagiul incandescent era adus cu spontaneitatea sufletului adolescențin, tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Această stare permanentă de spirit este concluzia firească a gândirii teoretice și activității practice a Partidului nostru. Concret aș dori să mă refer la microuniversul artistic din care fac parte — Teatrul Nottara. Unda fierbinte a contemporaneității a marilor îndemnuri a adus și aici o nouă tinerețe. Pentru cei tineri s-au jucat „Acești îngeri triști”, s-au creat medalioane poetice cu o mare forță politică „Nichita Stănescu”, „Cinci poezi” — „Nicolae Labis”. Viitorul, nu îndepărtat, va aduce la rampă, în fața celor tineri un spectacol de mari di-

mensiuni ca duh tematic, suflă adinc patriotic — o versiune scenică inedită și originală a „Pădurii spinzuraților”. Ne adresăm cu pasiune publicului tînăr, entuziast, sincer, spontan, crescut în aceste decenii.

Ca scriitor pentru copii am scris pe filele memoriei care nu se sterg, un înalt și deplin îndemn al tovarășului Nicolae Ceaușescu, care solicită făuritorilor de frumos să creeze un „Făt Frumos al zilelor noastre”. Fără îndoială, aceasta presupune cunoașterea vieții, nemistificarea adevărului, elogiul creativității și al sincerității. Acesta e gândul mărturisit și de un mare regizor: „Un spectacol pentru cei mai mici trebuie să fie la fel ca unul pentru oamenii mari, numai ceva mai bun”! Așa este, spre aceasta năzuim.

N-au trecut prea multe zile de cind imagini ne arătau complexitatea manifestare a celor mici și tineri veniți să urzeze conducerii de partid în Piața Palatului. Imbrățișat de președintele țării, „Anul Nou” era un copil minunat întruchipând speranțele de pace și fericire.

Cind apar aceste rinduri, un grup din cei mai buni actori al teatrului Nottara au pregătit un spectacol de poezie, cu care vor fi alături de inimile spectato-

numente ale muncii dau dovada puterii creatoare și a pasiilor uriași pe drumul edificării amplei opere de construcție socialistă a României de azi. Cîntorii ale Epocii Ceaușescu.

Celor două decenii de mărețe realizări, mentorului acestor ani de construcție, omului politic, conducătorului partidului și al țării, le-a fost dedicat într-o zi sărbătorească de august, un spectacol omagial pe măsură. Un spectacol covârșitor prin numărul participanților, prin amplitudinea desfășurării, prin capacitatea de emoție. Conducătorul țării, două decenii de istorie socialistă, sărbătorii printr-un gest artistic de-o amploare incomparabilă. Tara și sufletul ei pe marea scenă a stadionului „23 August”. Un spectacol reprezentînd esența timpului pe care îl trăim. În această zi de august, spectacolul a reunit cele mai valoroase colective de artiști profesioniști și amatori, laureați ai Festivalului „Cîntarea României” într-o manifestare de profundă simțire patriotică.

Pornind de la imaginile surprinse pe peliculă în cadrul acestei sărbători naționale, s-a născut filmul „Cunună de lauri”, un film poem în care alegoriile spectacolului au fost rimate cu imagini ale realității

partidului. Secretarul general al partidului și președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, are meritul inestimabil, de a fi privit și această problemă în contextul istoriei patriei noastre comune, unde de secole trăiesc și muncesc alături de poporul român și oameni de altă naționalitate.

Participarea comună la muncă și la bucurii, la lupta cea mare și la activitățile zilnice, sint caracteristice oamenilor de aici dintotdeauna. Acest principiu s-a manifestat atît în decursul istoriei comune, cît și în contribuția adusă la îmbogățirea tezaurului spiritual al fiecăruia, bunul comun devenind prin aceasta de tot atitea ori mai bogat. Drept nou și esențial trebuie privit însă faptul că în impunătoarea operă teoretică a tovarășului Nicolae Ceaușescu și în activitatea practică a partidului de zi cu zi, aceste tradiții ale istoriei naționale românești au fost îmbinate cu o gândire marxistă profund originală, găsindu-se soluțiile teoretice și căile practice de rezolvare cele mai corespunzătoare, organice legate de specificul realităților din țara noastră.

Aceasta înseamnă, în primul rînd, că au fost puse bazele economice, sociale, politice ale unor drepturi egale pentru toți

politica partidului și a țării, astăzi, o semnificație mult mai largă, mult mai cuprinzătoare, în sensul înțelegerii și al bunei vecinătăți pe întreaga planetă. Această politică de pace activă, promovată cu atîta consecvență și clarviziune de președintele României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu, se constituie drept o idee de bază a contemporaneității, drept o speranță fundamentală a omenirii.

HANS LIEBHARDT

Unitate și unire

(Urmare din pag. 1)

și fiilor lor din marile uzine, de pe noile șantiere, soarele cerului și soarele inimii, unul și același pentru toate anotimpurile vieții.

Era vara Congresului al IX-lea al partidului, cînd noi toți, cu 20 de ani mai tineri, cu fețele întoarse ca floarea soarelui după astrul luminos al zilei, am admirat ideile deschizătoare de noi orizonturi, pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu le-a semănat în sufletele și cugetele noastre, ale tuturor, cu larghețe și dăruire de viziionar.

Nu numai muncitorii și țărani, din rădăcina și casa cărora venea noul și culezătorul conducător al partidului și statului nostru, au tresărit cu mindrie ascultîndu-i gândurile rostite răspicat, dar și noi intelectuali din toate branșele creației spirituale ne-am bucurat de bogăția acestor gânduri, de lumina și culorile așezate în ele. Pentru că lumina aceea venea din adîncurile istoriei noastre milenare, din lupta muncitorimii și a partidului său revoluționar pentru statornicirea principiilor socialismului și comunismului în România. Pentru că singele nou și proaspăt care colora aceste idei era propulsat de inima vie și puternică a realităților țării, în orientarea și modelarea cărora cuvîntul rostit la Congresul al IX-lea avea să joace un rol determinant. Pentru că ideile acestui Congres, amplificate și îmbogățite de toate congresele și conferințele naționale ce i-au urmat, s-au dovedit fertile în toate planurile vieții materiale și spirituale românești, îmbogățind gândirea oamenilor, munca și creația lor.

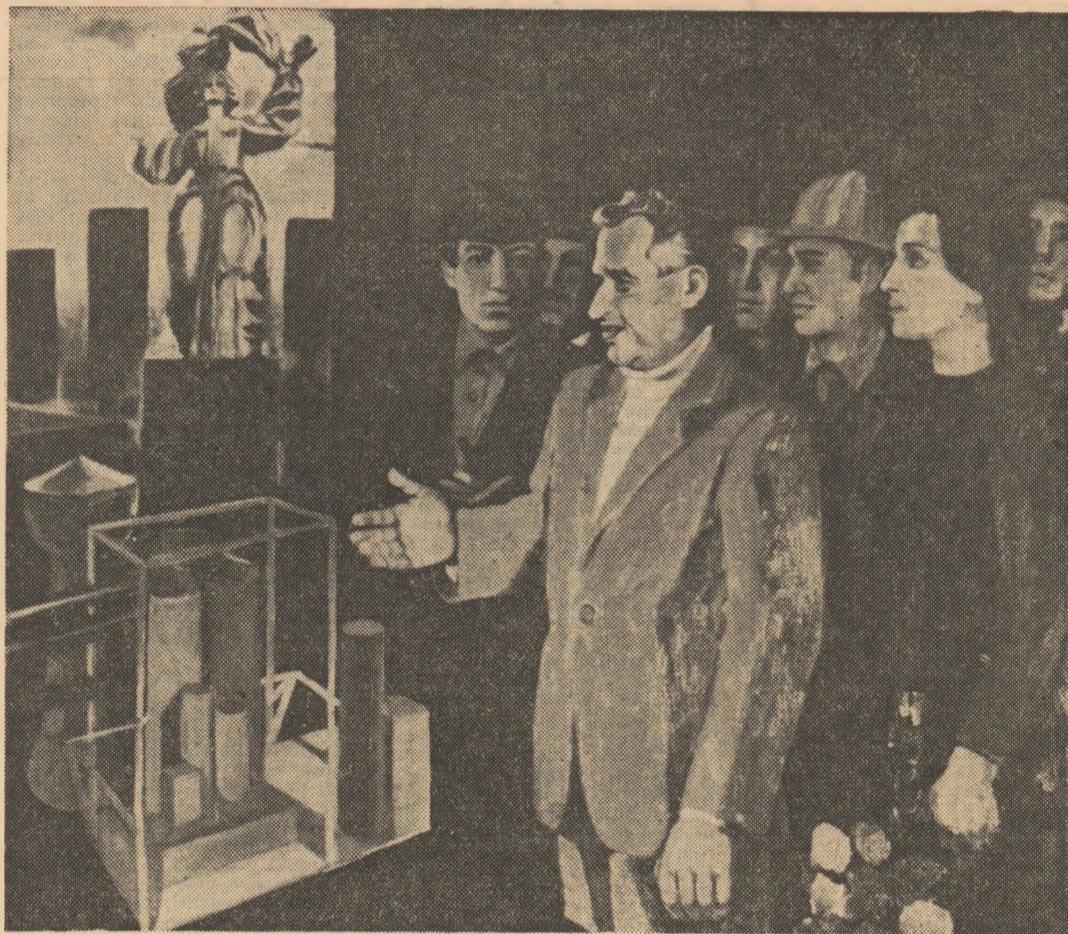
Cum, deci, să nu fim mindri că și creația literară din ultimii 20 de ani s-a străduit să cuprindă, în cercurile trunchiului sau puternic, toată vigoarea și impetozitatea unui timp istoric nou și inconfundabil!

Toate condeiele și-au găsit înflorirea firească în climatul de muncă și de creație al întregii țări, toate constințele sint mobiliate pentru a răspunde exigențelor mereu innoite și innoitoare așezate în fața lor cu înțelegere și sensibilitate, cu străduirea exemplului personal, de către conducătorul partidului și statului nostru.

Trăind într-o lume pusă mereu la mari încercări, apăsată de povara unor inamari irrationale, amenințată de pericolul unui cataclism nuclear, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a învățat să facem din credința noastră în rațiune și pace, un semn al puterii oamenilor și națiunilor de a bara calea unui nou război, nimicitor nu numai al civilizației, ci și al vieții întregii umanități, un semn distinctiv al politicii României socialiste, cunoscută și recunoscută în lume prin numele conducătorului nostru iubit.

Cum am putea, deci, noi toți, părinți și copii, vîrstnici și tineri să nu-i fim recunoscători pentru că ne conduce cu vigoare și înțelepciune spre ani și mai rodnic, de pace și prosperitate, ani pe care poporul român și toate spiritele sale creatoare îl pregătesc cu hărnice, începere și pasiune, cu convingerea că țara noastră își are steaua ei nepieritoare pe firmamentul omenirii.

Cu aceste gânduri și sentimente de mindrie patriotice, de dragoste și recunoștință firească, ne unim glasul cu glasul întregii noastre națiuni, care-i urează tovarășului Nicolae Ceaușescu, din toată inima, tradiționala urare românească: „La mulți și fericiți ani!”

Deschizător de drumuri noi

Un Om
comunist neînfricat
cu braț oțelit de bărbat,
cu gîndul ferm, culezător
și cuget demn, clarvăzător.

Un Om
pentru a țării nouă viață,
pentru o vreme de pace, măreață;
bimele de rău îl desparte,
cu-nțelepciune vede departe.

Un Om
Erou între Eroi,
deschizător de drumuri noi,
spre Comunist, mindru Viitor,
speranța întregului popor.

Acest OM
părinte al patriei slăvit,
cîrmaci partidului iubit,
de strajă la al nostru destin,
scrutează zările ce vin.

MARKI ZOLTAN
(în românește de St. Rautz)

rilor în ziua festivă a Aniversării.

ALECU POPOVICI

Cunună de lauri

Ani de muncă. Ani de realizări. Cu forță, inteligență și intuiție științifică, țara și-a înălțat edificiul pe măsura vocației creatoare a poporului nostru. Ele se numesc de pildă: Porțile de Fier, Combinatul Siderurgic Galați, platforma Gloria, Metroul București, ori Transfăgărășanul sau marele Canal Dunăre — Marea Neagră.

Cuprinse între Congresul al IX-lea și Congresul al XIII-lea, avînd tînăra și matura vîrstă de douăzeci de ani, aceste mo-

zilelor noastre. Cinematografia noastră aduce astfel pe ecran un film poetic, închinat patriei, partidului, dedicat tovarășului Nicolae Ceaușescu, ctitor al României de azi.

ANGHEL MORA

Sub semnul înfrățirii

Printre realizările trainice ale „Epocii Nicolae Ceaușescu” se numără în țara noastră și rezolvarea marxistă a problemei naționale, instituirea frăției în muncă și viață drept o parte componentă a Programului

fiilor patriei, dar s-au creat și sanse egale și fascinant de mari pentru afirmarea tinerei generații, a tuturor tinerilor, fără deosebire de naționalitate. Angajamentul deplin pentru rezolvarea cu succes a multiplorelor sarcinilor ale unei economii complexe și moderne, ale științei sau agriculturii, ale urbanisticii sau a mediului ambiant se constituie, deci, drept o temelie solidă a patriotismului nostru, al tuturor. Iar aceasta este încă una din excepționalele idei ale secretarului general al partidului! Prin încrederea acordată oamenilor, el creează cale liberă afirmării tuturor constințelor, pentru afirmarea forței motrice, care cunoaște și schimbă lumea în mai bine.

Dacă am vorbit însă de convingerea în deplină armonie, caracteristică oamenilor muncii din patria noastră dintotdeauna, acest concept a primit în

OMAGIU

Cinstindu-l

Se-adună din nou puritatea-n cuvinte,
se-aude solemn Omagiul în noi,
prinosul de gînd se-ndreaptă, cinstindu-l,
spre cel ce-i Erou între-ai patriei eroi.

Cinstindu-l pe El, acum, în ianuarie,
poeme-nălîindu-i, slăvindu-l prin Cînt,
Omagiu aducem, suprem și din inimi,
acestui eroic și veșnic pămînt.

Căci El intrupează și visul și zborul
acestui popor de eroi și de vis.
O țară trăiește, cinstindu-și Eroul,
în fiecă vers cu inima scris.

Cînd spun Ceaușescu

Cînd spun Ceaușescu, numesc o Istorie,
o Eră de aur în pace cinstesc.
Cînd spun Ceaușescu, numesc veșnicia
acestui țărîm legendar românesc.

E Ctitor de Eră și Ctitor de Țară,
e Ctitor de Pace și Ctitor de Zbor.
Cînd spun Ceaușescu, n cuvintele mele
își spune iubirea întregul popor.

El e demnitatea de-a fi azi în lume
o țară frumoasă în liber destin.
Cînd spun Ceaușescu, se-aud, prin istorie,
în semn de Omagiu, eroii, cum vin.

E iar sărbătoare în noi

E iar sărbătoare în noi și-n cuvinte,
cînd eu înalț imnul suprem pentru El.
El este puterea ce-o simte culoarea
cînd eternizează un vis în drapel.

El e cutezanța din spirit și faptă.
E-ntemeietorul izvorului viu
al păcii depline, aici, pe planetă,
de-aceia poemul acesta îl scriu.

Cînd spun Ceaușescu, slăvesc România
și Ctitorul Erei pe care-o trăim.
Cinstindu-l, cu toții, acum, în ianuarie,
slăvim România și pacea-o cinstim.

Ctitor de Gînd

Eroii se nasc spre a-și duce izvorul
în mări de lumină — supremul lor vis.
Cînd spun Ceaușescu, numesc o Istorie
și-un nume ce-n ea e cu aur înscris.

Cinstite și pure, cu calde-nțelesuri,
dospite în inimi, etern luminînd
spre lauda țării-s aceste cuvinte
ce slavă-i aduc unui Ctitor de Gînd.

Cu Ceaușescu-n frunte

Doar munca ni-e izvorul acestui zbor al nostru
prin care implini-vom frumosul Viitor.
Nimic din ce e-n țară nu vine din afară,
ci toate-s gînd și faptă durate de popor.

În frunte-s comuniștii, ei sînt în primul rînd
al devenirii noastre, ca de atîtea ori.
Cu Ceaușescu-n frunte, sintem și vom rămîne
o țară-n libertate, cu oameni muncitori.

Cuvinte de laudă

lată-l, cu privirile scrutînd Viitorul,
purtînd Patria în inimă și-n gînd.
El dă strălucire acestei țări
prin universuri etern luminînd.

Cuvintele-acestea-s de laudă,
și fiecare din ele-i o floare
pe care românii o poartă în piept
ca pe-o inscripție de soare.

Un cîntec pur

Semințele de Cîntec dau rod bogat acum.
Pămîntu-acesta este prin univers o floare
crescînd în pieptul nostru o dragoste de Om,
tumîndu-ne în inimi lumini de sărbătoare.

Partidul ne e astăzi stegar, lucid părinte.
Lumina lui țările îi dă visării noastre.
Sub steagul lui de glorie, acum și-n viitor,
și zările acestea vor fi și mai albastre.

Un cîntec pur, din inimi rostit, ne este viața.
Fii luminată țară, slăvit să fii partid !
Slăvit să fie Omul ce stă în fruntea noastră,
Erou al națiunii și comunist lucid !

DAN ROTARU

În jurul Președintelui țării

UNIRE-N CUGET ȘI-N SIMȚIRI

Durata acestui an pe care l-am început, iată, prin tradiție, ne contamenează — în sensul cel mai nobil — de reverberațiile momentului numit Ziua cea mare a Unirii căruia, de fiecare dată, îi răspundem cu bucuria gîndului și dovada exemplară a faptei noastre. Printr-o binemeritată coincidență istorică, sărbătoririi acestui eveniment cu valoare exponențială i se asociază — tot prin tradiție — sărbătorirea zilei de naștere a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel care pe drept este recunoscut ctitorul istoriei ultimilor douăzeci de ani. Un arc unește aceste evenimente, unul care cuprinde într-însul atît ideea scumpă, greu plătită a poporului român, ideea sa de unitate — cit și deschiderile fără precedent anunțate vizionar de cel de-al IX-lea Congres al partidului prin vocea noii direcții pe care partidul, prin secretarul său general o anunța cu demnitate, realism și spirit vizionar.

Piatră de temelie pentru Istoria complexă, vizionară și fecundă a ultimelor două decenii, Congresul al IX-lea al partidului, prin cutezanța și extraordinara putere de anticipare a unor evenimente — la rîndul lor încercate de semnificații — reprezintă însuși nucleul de forță al faptelor memorabile petrecute în răstimpul acestor ani, momentul descătușării și al ruperii definitive de prejudecăți, cel al afirmării unui nou mod de a înțelege și acționa, pentru patrie, în numele ei, al unității și liniștii ei, al suveranității, al dreptului ei deplin de a se afirma, de a-și clădi destinul în conformitate cu năzuințele cele mai de preț ale fiecăruia, adică ale poporului, făuritorul de istorie. Meritul incontestabil al acestui eveniment epocal — și, de aici, al celor care au urmat — revine bărbatului care și-a făcut un țel și un crez din ideea de-a sluji patria, poporul, de a furi o societate pe măsura jertfei și aspirațiilor înaintașilor, pe măsura însăși a capacității și puterii creatoare a generațiilor care au datorat morală și patriotică de a continua și adînci sensurile perene ale tradiției.

Acest lucru însemna nu doar voință și, se înțelege, aceasta nu putea fi gîndită decît în strînsă legătură cu gradul participării conștiinței fiecăruia. A avea conștiința propriului trecut nu înseamnă doar o pasivă contemplare, întrucît năzuința de a-ți apropia viitorul nu putea căpăta relief și substanță fără a înțelege realist sensurile dezvoltării multilaterale, fără a gîndi în perspectivă, acționînd deci în demnitate și unitate călăuziți de sentimentul durabil, esențial, cel al dragostei de patrie.

Moștenirea trecutului, deci, și, nuanțînd, a virtuților tradiției a fost înțeleasă nu numai ca o necesitate obiectivă, dar a constituit însăși baza de unde se putea pleca în conformitate cu sensurile de devenire ale unui popor liber, stăpîn pe destinul și vrerile sale.

Demnitatea cutezanței

Devenirea patriei — înțeleasă ca un amplu, complex proces istoric — însemna, în durata sensului contemporan anilor Congresului al IX-lea al partidului la care ne referim, cutezanța spiritului revoluționar. A spiritului neîncorsetat, însetat „de real”, neîngenuncheat în fața luptei cu inerția, cu prejudecățile ori în fața „asigurărilor” onora care nu aveau

cum să înțeleagă crezurile demersului nostru constructiv. Anii care au urmat vizionării eveniment pe care l-am amintit fac dovada — fără tăgădă — a extraordinarei descătușări a energiilor creatoare a tuturor fiilor acestei patrii, indiferent de naționalitate, a crezului unic de-a consolida, clădi și făptui, în armonie, libertate și pace, în adevăr și frumusețe morală, în liniște și libertate.

Pe drept temeii numim acești ani treptele consolidării și afirmării, ale devenirii fără precedent întrucît noi, românii — și toți cei de bună credință — operăm cu argumente imposibil de contrazis — impasibile la „contrafaceri” — punem în faptă înaintea cuvîntului. Nu întîmplător secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în repetate rînduri, în cuvîntările devenite program de acțiune al întregului popor, atrăgea atenția — de la tribuna mărețelor congrese care au urmat, și a făcut-o magistral și de la tribuna Congresului al XIII-lea al partidului, din 1984 — că „nimic nu a căzut din cer, totul este munca eroică a poporului”, că, noi, cei de azi, avem de îndeplinit o misiune istorică încredințată de visul celor jertfici — al înaintașilor noștri — aceea de-a sluji patria, de a-i ridica prestigiul și, deci, puterea economică și social-politică la statutul demn pe care îl merită cu prisosință în ochii noștri și ai lumii. Este aici un crez dar și o profesiune de credință: cel care intruchipează virtuțile cele mai adînci ale unui neam, cel care și-a făcut și își face un țel din ideea propășirii poporului, din ridicarea nivelului culturii și civilizației sale pe trepte demne, comparabile cu gradul atins de rigorile lumii și civilizației contemporane.

Evident, era un salt — unul uriaș — atît la nivelul conștiinței individuale, cit și la nivelul conștiinței patriotice a fiecăruia în parte. Patria, metaforic vorbind, este cumului sentimentelor noastre cele mai curate, dar, în egală măsură, este suma demnității faptelor noastre vizionare. Nu poți construi în gol, nu poți sădi pe un teren arid în care sevele nu pulsează. Această investiție de încredere pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu a recunoscut-o, cu încrederea sa funciară în om, în valoarea și virtutea sa, în toate cuvîntările și mesajele adresate poporului, demonstrează tocmai dinamismul gîndirii sale revoluționare, neobosita și nedesmișită sa participare la tot ceea ce trebuia făcut în patrie. Și nu oricum. În acest sens — desigur, istoria consemnează — edificatoare sînt vizitele de lucru ale secretarului general al partidului în orașe și localități din toate județele patriei, în răstimpul acestor douăzeci de ani, din inițiativă, sub direcția îndrumare și sprijin, istoria „în mișcare” a patriei schimbîndu-și radical înfățișarea economică, socială și politică. (Nu vom apela în perimetrul acestor rînduri la date, ele sînt la îndemina oricui vrea să înțeleagă temeierile „miracolului” devenirii românești în acești ultimi douăzeci de ani). Nu vom face acum nici „radiografia” marilor izbînzii ale poporului obținute prin eforturi imense — materiale și umane — în aceste ultime două decenii. Aceste izbînzii sînt cunoscute. Cum s-ar explica altfel, pe de-o parte, aprecierile pe care secretarul general al partidului le-a făcut, în decursul acestor ani, la adresa muncii pline de abnegație a poporului și, în același timp, cuvintele de laudă la adresa poporului, a conducătorului său, venite din partea unor mari personalități politice contemporane? O vorbă românească spune că griul se separă de neghină. Faptele noastre discern. Ele au putere de deci-

zie și adevăr. Ele ne reprezintă. În asta constă demnitatea cutezanței noastre. Ele dau măsura integrală a gîndului nostru, ele ne contamenează — iarăși, în sensul nobil — de bucuria de-a respecta și continua o valoroasă tradiție.

Demnitatea cutezanței — iată o formă de a explica una dintre ideile care țîn de fondul nostru principal de sentimente, din patrimoniul modului nostru de a fi și de a deveni în istorie.

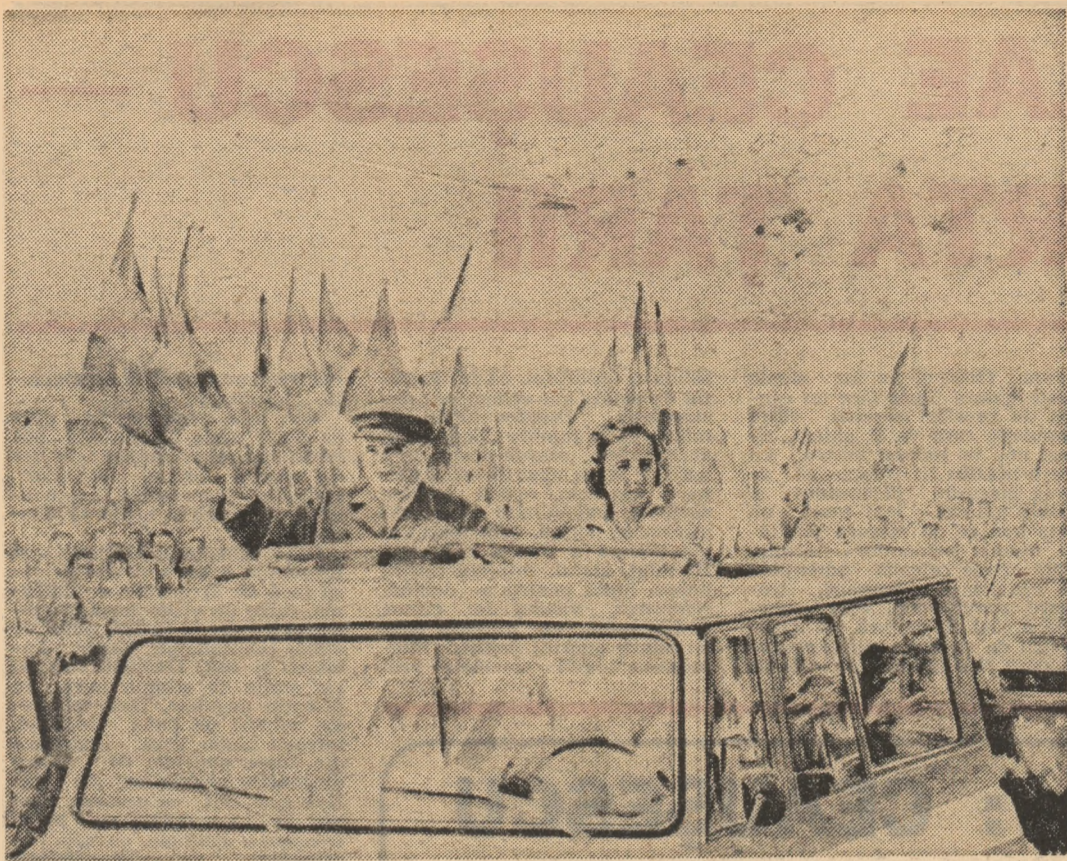
Efigia spiritului revoluționar

Practic, nu există document programatic care să nu poarte amprenta gîndirii revoluționare, cutezătoare a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Pe parcursul celor două decenii — care au schimbat definitiv geografia economico-socială a patriei — secretarul general al partidului a stăruit asupra sensului uneia dintre dominantele care fac parte din însăși sfera de cuprindere a noțiunii de construcție multilaterală: **spiritul revoluționar**. „Nu există sector de activitate — arăta secretarul general al partidului — unde să nu fie necesar permanent — așa spune zi de zi — spiritul novator, preocuparea de-a înlătura ceea ce este vechi și nu mai corespunde cerințelor noi ale etapei de dezvoltare. Să facem deci totul pentru a promova noul, să acționăm în spirit comunist, revoluționar atît pentru transformarea societății, cit și pentru transformarea oamenilor, în sensul ridicării conștiinței lor revoluționare, socialiste, pentru formarea omului nou”.

Spiritul acestei idei răzbate din fiecare document programatic pe care, secretarul general al partidului l-a supus dezbaterii întregului popor: iată o dimensiune a democratismului funciar al Președintelui țării, cel care și-a făcut nedezmîntîț crezul potrivit căruia „socialismul se construiește cu poporul, pentru popor”. Evident, transformarea conștiinței individuale este un proces istoric — el însuși încorporat în însuși procesul istoric de devenire a patriei — ale cărui determinante nu le poți separa de cadrul concret social-economic-politic-cultural. Nu le poți înțelege (și nici recunoaște) în afara acestuia.

Modalitățile și formele de exprimare ale democrației socialiste — cadrul în care se manifestă cu temeii spiritul revoluționar și, deopotrivă, inventivitatea — s-au regăsit, în sensul deplin al cuvîntului, în congresele dezbaterii și hotărîrii colective, inițiative ale secretarului general al partidului, în însuși stilul dinamic, realist, imprimat de substanțialele contribuții teoretice și practice ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, de prețioasele sale inițiative.

Ar fi de neconceput altfel — pe drept cuvînt numite — grandioase realizări ale Epocii Ceaușescu, ele inesele capabile să argumenteze la modul autentic vitalitatea creatoare a poporului nostru, gradul său de implicare majoră în istoria cea cuprinzătoare a patriei, în destinele ei adică, în realizările ei. Investiția de inventivitate — dacă pot spune astfel — a avut nevoie, deopotrivă, de mari, foarte mari investiții materiale și umane. Și nu numai atît. De o extraordinară încredere în capacitatea noastră nedezmîntită de-a gîndi în perspectivă. Continuînd o tradiție. Tocmai aici constă demnitatea spiritului nostru revoluționar, în năzuința de-a ne apropia idealul,

de a nu ingenuchea în fața unor prejudecăți ori comodități. Este o mare lecție de istorie, aceea oferită de activitatea neobosită a secretarului general al partidului, cel care și-a făcut din patrie „cabinetul său de lucru”, cel care, de când se află în fruntea partidului și statului nostru, prin exemplul său personal a susținut mereu vie și puternică flacăra spiritului revoluționar, aceea care l-a călăuzit încă din primii pași în îndelungata activitate revoluționară. Documentele partidului, elaborate sub directă sa îndrumare în acești ani, poartă sigiliul unic, inconfundabil, cel al personalității sale creatoare, al încrederii sale în valoarea-om, în idealurile lui, în puterea acestuia de a da sens și viață evenimentelor, cu alte cuvinte, de a făuri istorie.

Demnitatea păcii

„Politica internațională a țării noastre — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu de la tribuna Congresului al IX-lea al partidului — are ca temelie traică, permanentă, principiile suveranității și independenței naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc”. Enunțate acum peste douăzeci de ani, aceste idei au fost statornicite cu o demnă consecvență determinând, cum era de așteptat, țările lumii să privească cu respect și admirație spre România, văzând în susținătorul acestora, în personalitatea proeminentă a președintelui Nicolae Ceaușescu un model realist, capabil să apropie forțele progresiste, tubitoare de pace și adevăr de pretutindeni.

Pornind de la idealurile nobile care au călăuzit și călăuzesc aspirațiile poporului nostru, de la năzuințele noastre cele mai de preț, președintele Nicolae Ceaușescu, cu o clarviziune care îi pune în valoare profundul său democratism, a devenit vocea cea mai avizată, purtătorul de cuvânt al națiunii. Largul răsănit internațional pe care l-au avut, de-a lungul anilor, propunerile constructive ale țării noastre exprimate prin vocea autoritară a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, constituie o dovadă peremptorie a prețurii largi, a audienței acestor idei în lumea contemporană.

Imperativ fundamental al lumii de azi, pacea, eforturile pentru menținerea acesteia nu pot fi socotite drept un scop în sine, mai mult ca oricând apărarea dreptului sacru al popoarelor, acela de a trăi în liniște și pace constituind o voință planetară. Inițiatorul și susținătorul strălucit al unei politici strălucite care situează în centrul ei omul — ca valoare supremă și adevăr — tovarășul Nicolae Ceaușescu, în nenumărate rin-

duri, printr-o analiză profund realistă a arătat nu numai pericolul incalculabil pe care-l reprezintă aberanta cursă a înarmărilor, dar a propus, în cele mai înalte foruri internaționale soluții concrete, viabile, menite să conducă la înlăturarea unei catastrofe planetare. Adevărul ca și posibilitățile de înlăturare a pericolului atomic stau în puterea unită a forțelor iubitoare de pace și progres din lumea întreagă. Recent, în cuvîntarea prilejuită de urările adresate poporului, partidului, Comitetului Central al partidului, conducerii de partid și de stat, cu prilejul Noului An, secretarul general al partidului arăta: „Iată de ce, acum, când încheiem anul 1985, nu putem să nu declarăm cu toată hotărîrea că este necesar să se facă totul pentru a determina o schimbare radicală a cursului evenimentelor internaționale, pentru a se trece de la declarații la fapte, la măsuri reale în direcția dezarmării nucleare, a dezarmării în general, în direcția păcii, pentru a asigura întregii omeniri, tinerei generații, copiilor o viață liniștită, pentru a înlătura pentru totdeauna războiul din viața omenirii! Acestea au fost întotdeauna țelurile socialismului! Cu atât mai mult ele sînt astăzi cerințele tuturor națiunilor lumii, care doresc să trăiască libere, independente și în pace! Să facem totul pentru a le asigura aceste drepturi fundamentale!”

Numai în pace un popor își poate valorifica resursele creatoare, numai astfel își poate duce la bun sfîrșit lucrarea de consolidare și afirmare a patriei.

Ca o prestigioasă recunoaștere a activității neobosite desfășurate de președintele țării, titlul de noblete, acela de „Erou al păcii” cu care a fost investit, vine să împlinească profilul excepțional al celui care și-a făcut un înalt ideal din ideea de-a sluji poporul, idealurile sale cele mai de preț.

„Fie ca anul 1986 — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în Mesajul de Anul Nou adresat întregului popor — să ducă la realizarea unor progrese reale pe calea dezarmării, a destinderii, colaborării și păcii!”

Un îndemn la luciditate, la acțiune unită, un îndemn realist, profund constructiv așa cum au fost toate acțiunile de pace ale României, unul care să încununeze aspirațiile popoarelor în acest an declarat „Anul internațional al păcii”.

Omagiul patriei

Arătăm la începutul acestor rînduri faptul că, printr-o generoasă și fericită coincidență, aniversarea, prin tradiție, la începutul fiecărui an a Zilei Unirii, este dublată, tot prin tradiție, de aniversarea zilei de naștere a tovarășului Nicolae

Ceaușescu, de al cărui nume sînt legate excepționalele realizări ale poporului nostru în cei peste douăzeci de ani de când se află în fruntea partidului și statului nostru. Biografia sa exemplară certifică din plin calitățile sale morale și politice, profundul său democratism. Cu un prilej aniversar secretarul general al partidului mărturisea: „Încă din acești primi ani am înțeles că socialismul înseamnă umanism, libertate, dreptate socială, înseamnă o largă participare a poporului, a maselor, la conducerea societății; înseamnă orînduirea cu forma cea mai înaltă, supremă, de democrație, de participare a poporului la făurirea conștientă a propriului său viitor”.

Identificîndu-se cu idealurile cele mai înalte ale poporului, slujind cu abnegație, consecvență și devotament în orice moment interesele sale, ctitorul României socialiste și-a făcut din ideea de-a fi credincios poporului un ideal de viață. Efigiile personalității sale puternice sînt vizibile în toate domeniile de acțiune și cutezanță revoluționară, pretutindeni acolo unde elanul creator se împletește și se împlinesc cu visul. Vizitele sale de lucru desfășurate pe parcursul acestor ani fertili sînt tot atîtea dovezi, dintre cele mai concludente, ale modului său propriu de a participa direct la izbînzile și încercările poporului, de a-i limpezi, prin faptă directă și exemplu personal, drumul spre împlinire. „Voi face totul — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu — pentru a asigura, sub conducerea partidului nostru, mersul ferm înainte al națiunii noastre, spre culmile luminoase ale societății socialiste multilaterale dezvoltate, ale societății comuniste. Numai așa voi considera că mi-am îndeplinit îndatorirea de comunist, de revoluționar, de patriot, de fiu al poporului român!”

În aceste momente sărbătorești, patria, într-o nedeșmințită unitate de voință, intrînd în primul an al celui de-al VIII-lea cincinal, sărbătorindu-și eroul, în fapt își sărbătorește marile sale realizări din anii fecunzi al deplînei sale libertăți. Sînt, în manifestările prilejuite de momentul aniversar, indiscutabil, semnele bucuriei și ale recunoștinței, ale încrederii neabătute în cel care întruclipează în cel mai înalt grad virtuțile neamului. Sînt, totodată, dovezile cele mai firești ale tuturor fiilor acestui popor prin care sînt exprimate sentimentele de aleasă prețuire față de activitatea sa revoluționară, față de meritele în care se regăsesc opțiunile inșeși ale patriei.

Este un omagiu adus Președintelui țării, un omagiu care cuprinde în sine însăși încrederea nestrămutată a unei patrii libere, demne în propria sa devenire.

VIOREL SĂMPETREAN

OMAGIU

Lumină, Pace, Libertate

Exemplul Lui ni-i ideal și scut și îl urmă în luptă și viitoare pe cea mai naltă treaptă și-n tumult că ni-i efigie spre vremuri viitoare.

De-aceea l-am ales pe El,
Bărbatul temerar, exemplu-n toate
că știm că țara-i este nobil țel
și-i e Lumină, Pace, Libertate.

Ca pe-un simbol în muncă îl avem
făuritor de comunist meleg.
Exemplul Lui ni-i ideal suprem:
Ni-i Ceaușescu numele cel drag.

Noi l-am ales în Forumul suprem
că ni-i simbol și ideal în toate
și știm că țara-i este nobil țel
și-i e Lumină, Pace, Libertate.

Tinere vîrstare

Noi sîntem țării tinere vîrstare
noi buni semănători în lan curat
aici în plaiul mioritic de visare
cu cutezanța epocii ne-am înarmat.

Vîrstare tinere-n altoiul cel de seamă
ne ridicăm să dăm un rod bogat
și aripi de lumină sub drapel ne cheamă
să-i fim cu viața zid adevărat.

Noi, fiii țării, tinere vîrstare
sîntem cu-a noastră cutezanță viitor
mereu noi sîntem țării-n apărare:
Vîrstare tinere rodind pentru popor.

Noi sîntem țării pavăza de miine,
noi viitorul ei sîntem și adevăr.
Pe cel mai nalt catarg drapelul vom menține;
Vîrstare tinere sîntem din Tricolor.

Româneasca vatră

Ești unică româneasca mea vatră
unic ești românescul meu hot
cum unic este sărutul din poartă
cum unic e cîntul privighetorii-n înalt.

Țărim legendar cu sine udat,
cu lacrimi de mame și-atîta sudoare,
pămîntule unic sub arcul Carpat
ești leagăn matern și respirație.

Crug de lumină ești unic meleag
cit o să te inconjoare arcul Carpatic:
ne mîngîie briza aprinsă din steag,
ne-nfășură hatul pămîntului dacic.

Armuri de lumină pe piept au avut
eroii din vatra această română
și piatră-n hotar sînt de la început
în patria sieși stăpîni.

Ești unică româneasca mea vatră
cum unic e cîntul privighetorii-n înalt,
cum unic este sărutul din poartă,
cum unic este arcul Carpat.

Cîntec

Acestui Om ce-i ideal de țară
și-a devenit Erou între eroi,
ce-a ctitorit prin munca-i exemplară
în stema țării edificii noi,

Acestui Om ce-i portdrapel de vază
și-i cutezanța noastră de-a mplini,
Lui ce cu conștiința-i mereu trează
în comunistă țară spre a fi,

Acestui Om, emblemă de-nălțare
i-aducem azi un cîntec de la noi,
o doină, un colind în zi de sărbătoare:
Să-i fie viața viață-n tre eroi.

Tot ctitorind o Țară...

Tot ctitorind o Țară ne-nobilezi cu tine
ne-nalți spre veșnicie pe plaiul strămoșesc
Și Dunărea ni-e mamă, Carpații ne vor ține
de-a pururea sub cerul acesta românesc.

Ni-i lutul scut și iarba armură în baladă
strălucitoare griul în cîmp de-atîta rod
tot ctitorind o Țară măiestre vin să vadă
lumina ta cea pură; Tu pururea izvod.

Prinos de bunăstare ne-aduci acum în casă
strălucitoare stea din veacul ce ne are
ne-nalți spre veșnicie vrînd binele să iasă
invingător ca timpul. O, stea strălucitoare!

Sub falduri tricolore te-ai înălțat a bine
cît Dunărea ni-e mamă, Carpații ne vor ține.

EMILIAN MARCU

EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU —

EFIGII PE HARTA ȚĂRII

Valea izvoarelor de lumină

Din trecutul istoric, în prezentul și viitorul Oltului vedem nu „Cintarea pătimirii noastre” explicată și trăită în istoria trecutului, ci așa cum desprindem dintr-un nou cîntec popular „...Du-te Oltule și spune...” durabilitatea pe muntele statorniciei noastre socialiste, căci pretutindeni, astăzi, Valea Oltului are o înfățișare nouă. O descoperi în toate așezările rurale și urbane ce însoțesc „riul-voievod” de la orașul minerilor Bălan la orașul chimiștilor Turnu-Măgurele.

Atributul de „Valea izvoarelor minerale” i se adaugă în zilele noastre cel de „valea izvoarelor de lumină”, iar unul dintre ele, mai bine zis una din cele 26 de hidrocentrale construite sau aflate în construcție pe Olt se află la Drăgășani. Aici a fost identificată antica Rusidava pe teritoriul cartierului Mamotești. Contemporanul Drăgășani are mai multe cetăți, una am numit-o „este o „cetate a luminii”, cea de-a doua este profilată de tinăra platformă industrială. Dacă Drăgășaniul de altădată era cunoscut prin viile și vinurile sale (despre care ne vorbește un inspirat muzeu, muzeul viticulturii) astăzi Drăgășaniul este cunoscut atît în țară, cît și peste hotare prin produsele sale industriale. Dar pentru a înțelege mai bine asemenea aprecieri să-i dăm cuvîntul primului dintre gospodarii orașului, tovarășul Ion Ban.

— Mă consider un vîlstar al orașului, cu toate că sint născut într-o comună din apropiere, dar din fragedă copilărie am fost adoptat de această urbe căreia îi cunosc fiecare stradă și aproape pe fiecare dintre locuitorii săi. De cînd sint primar al Drăgășaniului m-am implicat și mă implic în toate fiarele vieții acestui meu mai frumos oraș de pe Valea Oltului, care se înnoiește zi de zi, fie prin construcțiile edilitar-gospodărești, fie chiar printr-o simplă floare. În munca mea, și vă rog să mă credeți că este și grea și frumoasă, sint ajutat de toți membrii Comitetului Executiv al Consiliului popular orașenesc (de ar fi să numesc doar pe vicepreședintele Dumitru Vlăduț, vechi tovarăș de muncă și de studii), precum și de toți deputații. Ei pot răspunde chemării mele în cel mult 30 de minute.

— Dacă ar fi să vorbiți unor oaspeți despre Drăgășaniul de azi sau să le arătați orașul, care ar fi punctele de interes pe care le-ați avea în vedere?

— În primul rînd obiectivele de interes republican. Acestea aparțin industriilor ușoară, chimică, metalurgică, constructoare de mașini. Trebuie să precizăm că aceste obiective economice de interes republican alcătuiesc ceea ce ne place să denumim platforma industrială a orașului. Este una dintre cele peste 200 de platforme industriale care au fost construite în anii noștri pe întreg teritoriul țării, în lumina repartizării judicioase a forțelor de producție, de dezvoltare armonioasă a tuturor localităților patriei. În dezvoltarea orașului nostru un rol determinant l-au avut oamenii lui; ei au construit toate obiectivele sale industriale, într-un cuvînt au renăscut Drăgășaniul. Din cei peste douăzeci și unu de mii de locuitori ai săi peste douăsprezece mii muncesc în diferitele ramuri de activitate ale orașului. Patru mii patru sute locuri de muncă au fost create numai din 1980 încoace, în întreprinderi moderne care aparțin și ele ultimilor ani, printre care se numără și întreprinderea de jenți auto. Aceasta produce jenți pentru toate autoturismele românești, precum și pentru export. Am învățat din experiența trecutului și am pus-o în practică în prezent. Am dezvoltat noul, care pentru noi înseamnă în-

treprinderea de mase plastice, întreprinderea de mecanică fină, o schelă de extracție, întreprinderea de exploatare a agregatelor mineraliere. De altfel, progresul orașului nostru, care se simte din toate punctele de vedere, îl putem exprima și cifric: acum patru ani produceam în valoare de șase sute milioane lei, acum în valoare de peste două miliarde lei. Realizările drăgășanilor se văd în faptele lor, în produsele ce iau calea exportului. De pildă, exportăm masiv țalpi de in-

ne-au făcut și ne fac cîste peste hotare. Vom face un centru de prestări servicii către populație care va fi unicat, zicem noi, în județul nostru. La toate acestea ar trebui să adăug glasurile pămîntului și casele glasuri, mai scurt un oraș nou ce dă măsura realității muncii oamenilor locului. Vom crește rețeaua potențială de canalizare, drumuri, trotuare, spații verzi, vom construi o casă de cultură, un amfiteatru de vară, un cinematograful modern și o grădină de vară pe

solidă a viitorului, că în tinerețea de astăzi noi vedem pe constructorii Drăgășaniului de mine, că în lumina Congresului al XIII-lea orașul nostru va urca pe scara unei afirmări plene. Așa cum există toamna roadelor, există anii faptelor, afirmarea noului, prin forța revoluționară a tinerei generații. Partidul, statul, întregul nostru popor, luptă pentru a dobîndi realizarea visului de mine, Drăgășaniul, ca întreaga țară, își aduce aportul pentru întemeierea noului cincinal, prin

cel mult o atmosferă deprimantă, „de plumb”.

Dar, iată, acum orașul pare ca țîșnit peste noapte din pămînt, de nerecunoscut: în loc de vechiul „tîrg al Bacăului”, întîlnesc — incredibil! — o adevărată mare și modernă citadelă!

Gara, adevărată bijuterie, te întîmpină mîndră și maiestuoasă încă de la intrare — emblema, carte de vizită nouă și modernă a întregii Cetăți. Șeful de stație coordonator, Vasile Antonaș, și ing. Dumitru Istrate, șef stație de schimb intră în discuție degajați, fără complexe, mîndri pe bună dreptate, intrucît acum gara „satisfacă din toate punctele de vedere exigențele călătorilor”. Și puține gări sint ca aceasta, îmi mai spun: e dotată cu patru tronsoane distincte, cu săli de așteptare de ultra-confort, chioscuri, o librărie, expoziții, la etaj, de pictură, sculptură, artă populară etc.; se urmărește a se realiza chiar o expoziție permanentă cu istoria căilor ferate din zonă. Și gara mai are ceva, unicat în țară: „La fiecare pas există indicatoare (pictograme), pentru orientarea mai ușoară a publicului călător, fiind, astfel, una dintre cele mai «semnalizate» gări din țară. Și nu mai există nici traversări peste cale ferată, cu riscuri de accidentare a călătorilor: la fiecare peron sint acum scări ce coboară în moderne pasaje subterane, iluminate, aglomerate cu diverse chioscuri și expoziții. Și, îmi vor mai spune V. Antonaș și D. Istrate, complexul Gara a fost „construit într-un timp record: un an de zile”!

Mă gîndeam, poate, că e o excepție: părăsesc această „poartă” de intrare în Cetate, ure într-un autobuz, dar aici întîlnesc, iarși un lucru pe care nicăieri în țară nu l-am întîlnit: interiorul autobuzului era despărțit de un perete prevăzută cu fereastră: pe usa din față urcau numai mamele însoțite de copii, luînd loc în prima treime a autobuzului, iar ceilalți călători, urcînd pe celelalte uși, luînd loc în celelalte două treimi. Și aflui de la călători că nu-i singura mașină de transport în comun prevăzută cu această compartimentare. Șeful Autobazei 1 Călători a I.J.T.L. Bacău, Nicolae Șutu, avea să-mi spună că sint deja 5 autobuze care dispun de asemenea „salonașe”, că există o cursă numai pentru copii, de exemplu, cu traseu bine stabilit, în concordanță, pe cît posibil, cu orarul școlilor din oraș, dimineața, la prînz și seara realizînd cîte două trasee. Ideea a avut ecou în țară, mulți s-au minunat la schimbul de experiență — ce a avut loc la Bacău, în decembrie anul trecut — la care au participat 17 județe și nu a fost cineva să nu considere înțeleaptă această realizare.

Însoțit de prim-secretarul organizației U.T.C. a municipiului Bacău, Doru Ionică, și Gheorghe Nedelcu, secretar al comitetului municipal U.T.C. am făcut o vizită și la întreprinderea de panouri electropneumatice (I.P.E.P.). Mai auzisem de ea, ca și de Sergiu Iorga, prim-director al acestei întîrități. Înalt, cu alură de baschetbalist, aveam să mă conving în timp ce vorbeam (un adevărat spectacol) de mobilitatea deosebită a gîndirii sale, de plasticitatea limbajului. Vorbește frumos despre I.P.E.P., și pe drept: I.P.E.P.-ul e o „unitate a tinereții: tinăra și la propriu și la figurat. La propriu, fiindcă peste 75 la sută din personalul muncitor o reprezintă tinerețea (media de vîrstă fiind „25 ani și 7 luni”), iar la figurat, deoarece unitatea a luat ființă de-abia în 1981”. E mîndru că selecția tinerilor din întreprindere a fost făcută după toate rigorile științifice (metoda sitei: intră cel mai bun), că „sarcinile sint realizate integral, depășind indicatorii: anul trecut, peste 6 milioane lei producție peste plan”. De altfel, I.P.E.P. e „unitatea cu densitatea cea mai mare de materie cenușie pe o mare suprafață geografică: un inginer la 17 muncitori. „Nu putem face produse de înaltă

Un nume: CEAUȘESCU

OMAGIUL POEȚILOR LUMII

AHMEDT BANJA FANSA (Siria)

Un nume : Ceaușescu, rostit de-o ntregă țară și-ntruchipind ce are mai bun și-nălțător în inima-i fierbinte un încercat popor care credință-i jură și crede-n primăvară !

Un nume-ca săgeata care pornește-n zare ca o lumină-a păcii, în zbor spre viitor și-atr-insul țara-l vede pe-al ei conducător iar el e cheazăia izbinzii viitoare !

HASAN ÖZDOGAN (Turcia)

Va dăinui de-a pururi acoperit de slavă acel popor pe care, cu facla omeniei,

înspre izbinzi il poartă un om cu fruntea bravă ca Nicolae Ceaușescu-al României !

MOUNZER JAMIL WARRAK (Liban)

Cu litere de-albastru Voroneț vrînd să cuprind în ele veșnicia pe firmamentu-acestei țări, mareț, scriu : „Pace ! Ceaușescu ! România !”

cuvinte ce-n azur nepieritor, ca soarele ce razele-și imparte, azi, strălucind în ochii tuturor, se pot zări de-orîunde, de departe !

HUSSEIN IASSER (Kuweit)

Cu-ncredere spre viitor privesc că-mi este dată fericirea mie în Era Ceaușescu să trăiesc pe-a României generoasă glie. Și ea, oriunde, ca de-un vis frumos necontenit imi va aduce-aminte

de un popor atît de inimos, c-o inimă atîta de fierbinte, care-i condus spre marile-mpliniri de un bărbat c-o magică voință : cel care-n vechii-ntregii omeniri e-a luminii cea mai vie conștiință.

UNGENDA N'SELE (Zair)

Oștean al revoluției române, apărător al păcii-ntre popoare e arhitectul zilelor de miine, de pace, de-nfrățire și de soare.

În el noi aclamăm Conducătorul ce viața de-a lui patrie și-o leagă și-n fapte e urmat de-ntreg poporul și-i prețuit de omenirea-ntregă !

IUAN SHUI PO (China)

Cum marmura „Scintei” strălucindă se vede-n unda limpedelui lac, așa în mine chipu-și se ogîndă, o, Românie !, și urare-ți fac :

— Pe drumul tău de glorie, înainte, în frunte c-un viteaz Conducător să mergi sub steagul libertății sfinte, mereu urmată de al tău popor !

căltăminte în U.R.S.S., Franța, Canada.

— Vorbiți-ne și despre copii, despre flori și copii care, în bună parte sint pe băncile școlii !

— Sufletul meu l-ați înțeles în prezentul vieții ! Florile și copiii nu fac decît să dea izvorul păcii, ei astăzi reprezintă idealul de miine. Ei vor fi și vîlstar, vor fi și mîntul și riuri și construcții... totul. Avem în oraș-pestă cinci mii de elevi care urmează cursurile a două licee (un liceu mecanic, iar altul agroindustrial) și a opt școli generale din care două cu zece clase. Din școală, ca dintr-un munte iese izvorul limpede și cald al viitorului, al unui miine comunist. Pregătăm noua forță de muncă, pregătăm construcțiile de miine ale orașului nostru. În tot ce facem urmărm partidul nostru într-o chemare de viață, de pace și muncă.

— Vorbeați și de export, numai încălțăminte exportați ?

— La capitolul export ar trebui să adăug și produse ale industriei locale, pentru că valorificăm și indeletniciri de tradiție, mă refer la produsele de răchitărie, la cele artizanale, cum sint covoarele, iar toate acestea sint roadele hărniciei și talentului meșteșugarilor care

scena căreia vom invita formații artistice de amatori care în „Cintarea României” s-au înscris pe primul loc la nivel de județ și de țară.

— Sinteti un om ambițios, ați găsit ambiții și în oamenii locului !

— Această dragoste față de frumos, aceste ambiții, în primul rînd le-am învățat de la oamenii locului. Tot ce am construit pe verticală și pe orizontală reprezintă rodul acestor oameni, cu ei și numai cu ei am putut realiza tot ce este nou și modern în orașul Drăgășani. Am fost cu toții în primele rînduri și am răspuns chemării partidului nostru atunci cînd situația ne-a cerut-o primăvara, toamna, iarna. Cu mic cu mare am contribuit la înfrumusețarea urbei prin acțiuni de muncă patriotică, prin construirea obiectivelor de interes obștec. Visele s-au transformat în realitate, realitatea s-a transformat în noi visuri.

— Și acum după ce ne-ați explicat o parte din sufletul și visurile ce-și au amprenta durabilității noastre, a oamenilor păcii, cu ce-ați vrea să încheiați ?

— V-am amintit de toate acestea ca să vă ajut să înțelegeți mai bine că realizările prezentului constituie o bază

ridicarea țării pe culmile progresului, din țară în curs de dezvoltare la trăirea faptelor de dezvoltare multilaterală. O epocă a noului, epoca onoarei, Epoca Nicolae Ceaușescu. Prin ce a fost și ce o să fie, Drăgășaniul se constituie printre însemnele socialiste ale bătrînilui Olt.

PAUL IONESCU

Bacău — o citadelă a performanțelor

În 1968, odată cu noua împărțire administrativ-teritorială a țării, orașul Bacău devine municipiu. Ici-colo, cite ceva începe să se mai construiască, primele semne de ieșire dintr-un adînc și lung somn, dar, în continuare, Bacăul pare a rămîne tot un vechi tîrg, baco-vian prin excelență, damnat în imaginea tradițională, cu străzi murdare și case șubrede, întunecoase și „conspirative”, cu o gară-bojdeucă ce te avertiza de la sosire că nu vei întîlni decît

itate, la nivel mondial și peste nivel mondial, fără a avea tineri specialiști bine pregătiți. Pledează pentru întreprinderea psihosociologică în lu-
 treprinderi, a acestor „ingineri ai relațiilor interumane” („aș da 5 ingineri pentru un bun psihosociolog”), peste tot la I.P.E.P. se încurajează creativitatea („Nu poate fi progres social dacă nu există progres și gândire”). Înșă I.P.E.P.-ul nu e numai o școală a producției, ci și o școală a multilateralității: pregătim oamenii milenului trei prin muncă și pen-
 trul muncă. Aici, la I.P.E.P. Bacău, se produc panouri de automatizare („creiere, cu alte cuvinte”), folosite pentru comanda, măsura, protecția, controlul, reglarea și semnalizarea utilajelor, instalațiilor și proceselor tehnologice din industriile metalurgică, chimică, petrochimică, alimentară, construcții de mașini, stații electrice, panouri electrice de automatizare și distribuție, echipamente de automatizare pentru mașini unelte, cofret echipat cu aparate de măsură și control electrice și pneumatice. „Nu mă pasionează lucrurile făcute ca toată lumea; un revoluționar face lucruri pe care alții nu le fac”. „Bacăul niciodată nu a avut industrie electronică. Înșă e pe cale a deveni citadela industrială, centrul vital al automatizării industriale pentru toată zona Moldovei”. Mă roagă să notez că „se impune cu necesitate, încă de pe acum, lărgirea spațiului întreprinderii, fiindcă „nu mai putem face față solicitărilor și am dori să ne extindem”: la I.P.E.P. sint tineri care pot să preia sarcini sporite, sint condiții”.

Am ajuns la **Întreprinderea de mașini unelte (I.M.U.)**. L-am găsit pe Ovidiu Reuț, strungar destoinic și secretar al comitetului U.T.C. din unitate. „Pe lângă mașinile clasice, facem și mașini speciale la temă și lucrări de transfer pentru industria extractivă de cărbune și petrol, siderurgică, construcții de mașini și aeronautică”, spune el. „De altfel, sintem o firmă cu renume. La ora actuală ne ocupăm cu prelucrarea tamburilor de frînă pentru R.D.G., care, vă dați seama, necesită tehnicitate și complexitate deosebite”. Oamenii din diferite secții lucrau într-o curățenie perfectă, siguri pe ei, îndemnatoci, conștiențioși. Ovidiu Reuț pare că dă semne de nerăbdare. Dorește să ajungem odată la secția M.U.S. (montaj mașini unelte speciale), pentru a-mi arăta „vestita linie automată pentru prelucrări tamburi de frînă”, fala unității, de concepție românească, unică în lume și de care s-au minunat toți specialiștii: la un minut coboară un tambur gata făcut — produsul finit, deci, bun pentru exploatare. Întreaga linie este robotizată (robotii sint făcuți la Bacău), cu 16 comenzi numerice, necesitind — întreaga linie, să reținem! — doar... doi oameni pe schimb! Ca și cititorul să înțeleagă performanța: dacă un tambur este gata aici într-un minut, un strung obișnuit este puțin probabil să-l realizeze chiar în... 480 minute! Întreaga linie valorează milioane de lei, este flexibilă — adică numai cu mici modificări poate fi folosită și pentru altceva. De altfel, se lucrează la linie pentru export. Este marea realizare a acestei întreprinderi care are relații de comerț cu 17 state din lume. Un colectiv cu rezultate spectaculoase. Frunța pe întreprindere este Gheorghe Niță, frezor — utecist. Ovidiu accentuează pe cuvântul „utecist” pentru a înțelege că organizația U.T.C. din întreprindere are oameni, deși tineri, competenți, dăruiți muncii creatoare.

Mă interesează și la **Institutul de proiectări județean (I.P.J.)**, „Dallasul românesc”, cum i se mai spune, pentru acea parte construită numai din sticlă. Stau de vorbă cu arh. Teodor Anghel, recent director tehnic, tînăr plin de elan. Ce aflăm: zona sportivă, ca punct de amplasare în cadrul localității, e unicat — ea se află la egală distanță de majoritatea străzilor; structura constructivă a sălii de sport, a bazinei de înot olimpic și a pistei de atletism sint soluții de construcție, iarși unicat (pista circulară de atletism fiind singura acoperită din țară); toată zona sportivă este inconjурată de un mare și frumos parc — „plăminul orașului”; viitoarea piață civică a municipiului va fi legată de vechia piață civică printr-o zonă pietonală deosebită; „intentionăm să ne ocupăm mai intens de zonele de agrement ale orașului, fiind aproape gata o legătură a zonei centrale cu insula de agrement; încercăm

să modernizăm arterele care vor intra în oraș din direcțiile P. Neamț, Roman — Vaslui, Moinești. Dorința noastră e de a face lucrări de înaltă ținută artistică, nu numai pentru municipiul Bacău, dar și pentru alte localități”.

Realizări multe, spațiu tipografic puțin și... enumerări succinte!

CORNELIU TĂLMACIU

O cale ferată spectaculoasă:

Vilcele — Rimnicu Vilcea

Drumul de asfalt dintre Curtea de Argeș și Rimnicu Vilcea este așternut de curînd, înțelegînd prin aceasta, desigur,

din cauze cunoscute: inexistența unei reale capacități industriale de a le suporta. Pentru că această cale ferată de nici 40 de kilometri este, la punerea sa în teren, o probă de tehnicitate deosebită adunînd pe traseu cea mai mare densitate de lucrări de artă pe kilometru la o astfel de construcție, cunoscută în țara noastră. Adică vor fi mai multe poduri, podețe, tunele, ziduri de sprijin decît la Gura Văii—Orșova sau Bumbești—Livezeni ca să ne referim la cele mai venerabile.

Concepută ca o linie simplă, cu principalele obiective pregătite să accepte lesne dublarea în funcție de evoluția viitoare a economiei românești (infrastructura podurilor, de exemplu, suportă din faza actuală o linie dublă) calea ferată Vilcele—Rimnicu Vilcea va permite trecerea a 26 de perechi de trenuri pe zi. Trei vor fi stațiile de bază: Rimnicu Vilcea Nord, Schitu Matei și Vilcele la ele adăugîndu-se două puncte de oprire provizorii Tutana și Simnic care vor fi în funcție pînă la dublare.

pierdut pe un pat de pietriș, curge un rest de riu, captat mai sus pentru lacul de la Vidraru, pentru că ael fir de apă se cheamă încă Topolog și viaductul record a căpătat același nume.

Vorbeam, nu fără rost mai înainte de drumul de asfalt existent și cu, desigur, rostul său în economia zonei. Acestuia i s-au mai adăugat pentru și de-a lungul construcției încă 23 de kilometri de drumuri tehnologice, strict tehnologice, socotînd doar derivațiile din șoseaua asfaltată sau atît de frumoasele drumuri forestiere, altfel distanțele dintre punctele de lucru ale șantierului sint mult mai mari decît cifra raportată. Este atît de mare și lung traseul pe care-l faci de la un capăt la altul al viaductului Topolog încît, străbătîndu-l, deși lucrarea domină zona, riști pur și simplu să te fure peisajul și să ajungi unde ai nevoie ca pe alt teritoriu. Constructorii au început încă de anul trecut să-și alcătuiască un drum, direct peste pilele înălțate la cea mai mare cotă

frumoasă ștafetă, văzută, din cadrul unei economii care se respectă și găsește în sine puterea de a izbîndi.

Un orașel în comuna Ciofringeni, citeva barăci la cap de pod sau de tunel, forfota de mașini de mare tonaj sau mașini speciale. Peisajul este specific oricărui mare șantier și nici acesta nu sare dintr-un tipic romantic, cițiva dintre credincioșii constructori numindu-se Procop Nicolae sau Toni Ionescu, ingineri cu mare experiență sau Șandu Comănescu, maestru, Ion Ionescu, șofer, oameni pe care te poți baza în această linie iniția care este totdeauna un mare șantier.

Peste cițiva ani, nu prea mulți înșă, dealurile atît de liniștite vor suporta, se vor obișnui și-și vor integra un zgomot pe care nu l-au mai auzit pînă acum: o muzică surdă de beton pus la treabă. Un fluierat de sirene le va aminti localnicilor să-și potrivească ceasurile: va trece acceleratul de Sibiu sau de Arad. Și dacă ceasurile lor n-o vor lua prea des înainte, ei vor fi mulțumiți.

PETRE DOMȘA

La pas prin București

Mi se întimplă să mă gîndesc pe mine insumi, să gîndesc viața; în fața unor buildinguri, a unor piramide, am sentimentul pietrei, în fața unui parc pe acela al solitudinii sale.

Mă aflăm în cartierul Colentina, la marea intersecție pricinuită de bulevardul Lacul Tei; privesc, undeva jos, spre șirul de blocuri, relativ noi; e o ceață densă, londoneză — acesta îmi apare aidoma unei spinări de dinozaur, specie demult dispărută și mult adorată de unii visători ai acestui fin de secol. Ceasul stradal cu patru fețe, electronic, îmi arată ora: 13,04. Pe lângă mine trec grăbite două gospodine cu șacoșe în carouri alb/albastre; prind o frîntură din vorbirea lor. De aici, din intersecție, o iau la pas peste podul de beton care traversează Colentina; dincolo, în partea stîngă, blocuri noi, muncitorești; în dreapta, de asemenea. Văd chipuri luminoase, iradiînd frumusețe.

„Colentina era înaintea anilor '68 o hotă avînd case mărunte/triste / gălăgioase...” — după cum, maieutic, îmi spune bătrînelul din fața mea, agîtin-du-și bastonul înspre lacul Colentina, spre marea intersecție ori spre ieșirea Bucureștilor la mare.

„Acum, cînd tiparul cuprinde literale ca pe niște superbe principese ale spiritului, ninge cu fulgi diamantini, mari și pufoși peste București! Tramvaiul 4 mă readuce lîngă „dinozaurienele” clădiri, mai fac doar cițiva pași la dreapta și... salut respectuos, cu un poem nescris, vulturii de piatră albă care străjuiesc intrarea restaurantului Tei; clădirea barocă degajă în mine o stare de spirit reconfortantă. Rotonda cu salcîmi seculari, dalele de marmură princiere într-un decor unde se îmbină armonios cu designul lămpilor pitice și care, probabil, au fost montate, acolo, în anul 1978, cu ocazia restaurării fostei reședințe de vară a „primului domn pămîntean Grigore Ghica (1822—1828)”.

„Peisajul fastuos e dominat de Grupul Statuar 1907, grup care reprezintă pe un tîran cu brațul drept ridicat, brusc, a libertate; la picioarele sale se află un altul zbatîndu-se sub greutatea unui lanț de piatră. S-au realizat lucruri utile, frumoase, în ultimii ani ai construcției socialiste și aici, în acest cartier! Mărturie sint: gigantul comercial — magazinul Bucur-Obor, de asemenea pasajul cu același nume și care facilitează traficul de automobile, tramvaie, pietoni etc. Un cartier cu spații verzi, prelungge, vitrine luxoase unde încă mai strălucesc firele de bețeală, tot felul de globuri și globulețe, mascote și figurine argintiu-aurii, — convenții ale prințesei de gheață: Iarna! Un cartier cu străzi aidoma mitologicele avenide, cu scuaruri și piețe cum e și cea a Oborului...”

MARCEL ION FANDARAC

Un nume: CEAUȘESCU

OMAGIUL POETILOR LUMII

GIUSEPPE CAIZZONE (Italia)

Despre pace cînd ți-ascult,
 Ceașescu, vorba clară,
 peste-al vremilor tumult
 parc-aud vorbind o țară.
 Pacea lumii n-o vrei prin
 „Si vis pacem para bellum!”
 Ceașescu, mă inchin
 țării tale fiindcă țelu-mi
 e în sacral legămint
 ce prin glasul tău îl face

ZANG ZHIXIANG (China)

Vorbește la tribună o inimă de jar.
 Ecoul ei pătrunde, în zări fără hotar,
 în alte milioane de inimi — și răsună
 bătaia lor solemnă în ritmul unitar.

RIAD AWWAD (Siria)

Imi dă inima cuvînt.
 În lumina ta cea vie,
 toată slava să ți-o cînt,
 prea frumoasă Românie!

IMAD EL-MULA (Sudan)

Pupitrele sint goale. Rînd pe rînd
 colegii au plecat grăbiți. Eu încerc
 mai stau și-mi sprijin fruntea de un gînd,
 în linștea amurgului adîncă...
 Dar mă trezesc... E-aceiași vechi decor
 cel din Carpații cu zăpezi pe cetini,

ARMANDO MILONIS (Italia)

Iar cînd va fi să-și arcuiască Timpul
 durată peste vremuri viitoare
 va fi și-atunci să dănuiască nimbul

ca noi, toți, pe-acest pămînt
 pacea s-o clădim în pace.
 Ceașescu, vom lupta
 pentru-a păcii apărare
 și-nfrățiți ți vom urma
 luminoasa ta chemare,
 ce ne-o faci, spre evul nou,
 cu-nțeleptele-ți cuvînte,
 tu, al Epocii Erou
 și al Păcii Președinte!

Te-avîntă, Românie, pe-un drum fără apus.
 Tu știi să-nlături greul. În cale-ți piedici nu-s.
 Cu Sceptrul bărbăției te-arăți și în furtună
 cu pieptul înainte și fruntea pururi sus!

Și privind al tău popor,
 inginindu-i bucuria,
 eu cînt: Pace, Tricolor,
 Ceașescu, Românie!

în amfiteatrul vast și primitiv
 ca inima românilor prieteni.
 Și pe pereți privesc un chip ca-n vis
 E-al Omului ce-mi stăruie în minte.
 El porțile luminii mi-a deschis
 și „La mulți ani!” eu îi urez fierbinte!

sublim al Operei Strălucitoare
 semnată: Ceașescu! Și-acest nume
 trăi-va-n veci, cit lumea va fi lume.

Montaj liric și traduceri de
RALUCA TULBURE și VICTOR TULBURE

cițiva ani buni. Iar cine cunoaște această zonă a merelor de aur și a coamelor deducite la liniște și toamnă blîndă în suflet poate visa o călătorie în cele mai justificate scopuri turistice. Și va avea dreptate dacă își va oferi lumina clară a oricărui anotimp și tihna satelor care se știu la locul lor de atîta vreme între dealurile ocrotitoare de istorie adînc românească.

De cițva timp aceste două localități vetre de neam, Rimnicu Vilcea și Curtea de Argeș se pregătesc de o mai grabnică întîlnire pe calea ferată apropiindu-se pe drumul de fier cu 122 de kilometri. Se construiește în acest moment o cale ferată spectaculoasă de exact 39,5 km cu mari implicații în economia națională: Vilcele — Rimnicu Vilcea din care sint deja gata distanțele dintre stațiile Vilcele Tutana și Tutana—Ploștina la un cap și Rimnicu Vilcea—Goranu la celălalt, adică pe 10 km.

„Această construcție, ca și „Metroul”, ca și „Canalul Dunăre—Marea Neagră”, ca și altele încă, este dintre cele dorite de multă vreme prin necesitatea ardentă a întreprinderii lor dar amîinate tot de atunci

Marea densitate a lucrărilor de artă, geologia rebelă, au solicitat la maximum inteligența tehnică românească de specialitate atît în faza de proiectare cît și la construcție. A rezultat astfel un traseu nu numai —cu destui kilometri mai scurt între București și Curtici dar și cu niște caracteristici mult mai economice, legat de pantă (mai dulce) precum și, foarte interesant pentru zona de dealuri străbătută, la cel mai mic nivel în raport cu celelalte două variante existente. Acest traseu atinge înălțimea de 390 de metri (față de nivelul mării) în timp ce variantele cunoscute sint cocotate la înălțimi cuprinse între 500 și 1.100 de metri.

Ce a însemnat această opțiune a proiectantului pentru construcția în sine? Puțin peste jumătate din traseu este constituit din poduri și podețe, pasaje (pe 3,53 km) trei tunele simple, pentru un singur fir adică, pe 4,77 km iar 28 la sută din toată linia este apărută de diferite lucrări de sprijinire ori consolidări. Iar dintre toate acestea se desprinde o lucrare impresionantă, un veritabil miriapod unind doi versanți aflați la mare și înaltă distanță unul de celălalt. Și pentru că, undeva

cunoscută pentru o astfel de lucrare în țara noastră.

Din această caracteristică, din greutatea grinzilor care trebuiau așternute căii ferate peste marelui pod a rezultat o problemă tehnică: nu existau utilaje capabile să salte grinzi atît de grele de la sol la o atît de serioasă înălțime. Și atunci s-a ales soluția cea mai „simplă”: s-a construit un utilaj special pentru această treabă. Combinație uriașă între un tren de lucru și citeva macarale, spectaculoasa sculă a căpătat un nume foarte simplu, banal și spune: LANSATOR. El are o treabă anume, vrea să ajungă pășînd pe pilele podului de la un capăt la celălalt. Și își face singur calea: ia cite o grindă în cirligele sale, o așează pe două pile și așa mai departe pînă e gata un fir al căii ferate. Apoi de la capăt cu al doilea fir și se va muta la altă lucrare.

Lansatorul este un utilaj special pentru acest traseu de cale ferată care va fi folosit la alte poduri dar lucrarea dintre Argeș și Olt întrebunțează și ea utilaje experimentate în alte șantiere, tunelurile executîndu-se, doar un exemplu, cu scuturi din două generații, o

Concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu asupra lumii și vieții — fundament al literaturii și artei noastre socialiste

**Cu litere
de aur,
în tezaurul
gîndirii
revoluționare**

UN DISCURS SOCIAL-POLITIC AL PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI

**Dezarmarea-
necesitate vitală
a întregii omeniri**

UN DISCURS SOCIAL-POLITIC AL PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI

**Bunăstarea poporului-
obiectivul suprem
al politicii Partidului
Comunist Român**

UN DISCURS SOCIAL-POLITIC AL PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI

**Les droits
de l'homme
dans le monde
contemporain**

UN DISCURS SOCIAL-POLITIC AL PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI

**Democrația
socialistă
în România**

În panteonul spiritualității românești epoca socialistă, epoca de glorie revoluționară pe care o trăim, va rămâne cu siguranță profund gravată, iradiind o lumină vie în conștiința contemporaneității și a viitorului, prin amplele deschideri și constelațiile valorice ce au conferit și conferă orizontului nostru filozofic, politic și moral, spațiului de vibrație culturală și artistică, un relief aparte, o inconfundabilă identitate, sub semnul neodihnei spiritului creator.

Nimic nu definește mai bine, mai expresiv, amplitudinea înregistrată de spiritualitatea românească în anii socialismului și, cu precădere, în cele două decenii de înalt dinamism și rodnică împlinire în toate domeniile, care au trecut de la Congresul al IX-lea al partidului, decit emergența spiritului creator, novator în gândire și acțiune, în sfera culturii și artei, în universul mereu pulsând al valorilor autentice. De numele și personalitatea secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, se leagă nu numai o epocă de nouă istorie revoluționară, realizările fără precedent care au metamorfozat chipul României și care își trag seva din energiile creatoare, inepuizabile, scoase din latență atunci, în vara anului 1965, în vara redobinderii demnității și încrederii noastre în cauza socialismului; de numele și personalitatea secretarului general al partidului se leagă

în mod indisociabil, însăși Renașterea spirituală a României socialiste.

Datorită impulsului hotărât al tovarășului Nicolae Ceaușescu s-au produs, în perioada ce a urmat Congresului al IX-lea al partidului, mutații profunde în însăși structura, în însăși substanța concepției noastre revoluționare despre lume și viață, în teoria și practica socialismului științific — înțeles nu ca sumă de teze

reda socialismului, în sistemul de coordonare al societății românești, o imanentă dimensiune gnoseologică, critico-teoretică, debarasată de orice pretenție de a monopoliza adevărul și de a-l osifica în matca unor judecăți pretins infailibile, date odată pentru totdeauna și, de asemenea, o vitală dimensiune practică, în măsură să imprime acțiunii conștiente un sens precis și clar, profund transformator.

Meritul istoric al secretarului general al partidului este, neîndoind, cel de a fi declanșat și promovat o necruțătoare luptă cu inerția în gândire, de a fi stimulat și incurajat căutarea cu înfrigare a noului, de a fi dat la o parte tot ceea ce era retrograd și frina înaintarea societății noastre pe calea progresului, înlăturând totodată tezele și noțiunile ce nu mai corespundeau stadiului atins în procesul dezvoltării sociale, elaborând noi concepte, propunând perspective originale, curajoase de abordare a realităților, a problemelor ce nu conțeneau să apară pe măsura evoluției istorice.

Gîndirea filozofică și social-politică a tovarășului Nicolae Ceaușescu se originază însă, nu mai puțin, într-un inepuizabil și regenerativ filon, acela al umanismului revoluționar, al umanismului ce a incorporat valorile perene ale omeniei românești, proiectându-le pe fundalul unei deveniri practice a omului — ca făuritor liber și conștient al propriului său destin.

Argument

și categorii abstracte, imuabile, ci ca adevăruri vii, ce se refuză incremenirii, ipostazierii sub zodia absolutului, pentru a-și afla necesara dezvoltare și aplicare creatoare în confruntarea permanentă cu cerințele obiective ale procesului istoric. Dogmatismul și retorismul scolastic ce cotropiseră și uzurpaseră spațiul teoriei și practicii revoluționare, carapacea apăsătoare ce nu reușise decit să istovească demersul gîndirii atașate principiilor și idealurilor socialismului, erau înlăturate fără șovăire, cu conștiința înlăturării unui act justițiar, cerut de însăși logica mersului înainte al societății românești. Reabilitînd condiția inalienabilă a gîndirii revoluționare, secretarul general al partidului

În miezul incandescent al dialecticii realului

Orice ieșire din perimetrul îngust, din labirintul cenușiu al dogmatismului, coincide inevitabil cu o reapropriere a dialecticii, întrucît orice abandon al pseudocertitudinilor confortabile și inapte să refere decit despre ele însele, echivalează cu o deblocare a gîndirii, cu o legitimare a contradicției și a negației ce pregătesc depășirea, pe un plan superior, a contemplației sterile. Atasat spiritului genuin al gîndirii materialist-dialectice și istorice, secretarul general al partidului a înțeles întotdeauna că nimic nu este mai păgubitor, mai departe de vocația și misiunea teoriei revoluționare, decit eschiva din fața realului. Imaginea schematică și contrafăcută a realității pe care „corifeii” dogmatismului s-au străduțit, în fel și chip, să o toarne în tiparul unor judecăți definitive, valabile oriunde și oricînd, a fost mai presus de toate o încercare, nereușită de altfel, de a pietrifica existența, privind-o de nervul mișcării, al devenirii. Or, realitatea, în complexitatea ei dinamică și contradictorie, cu multiplele ei fațete și multiplele ei prefaceri, impune dialecticii rațiunii propria sa dialectică. Este extrem de semnificativ faptul că ori de cîte ori s-a pronunțat asupra necesității înțelegerii legităților obiective ce stau la baza proceselor și fenomenelor desfășurate în natură și în societate, tovarășul Nicolae Ceaușescu a făcut apel la capacitatea de a sesiza acele tendințe, acele manifestări care țin de esența și structura lor profundă, acele contradicții din tensiunea cărora se realizează însăși combustia evoluției și dezvoltării sociale. Pentru că ignorarea sau minimalizarea prezentei și naturii (antagonice sau neantagonice) a contradicțiilor constituie o gravă și ireparabilă eroare în cîmpul teoriei și practicii revoluționare.

Lumea în care trăim este o lume a contradicțiilor și conexiunilor celor mai diverse. Istoria omenirii nu este și nici nu poate fi o desfășurare liniară sau ciclică de evenimente, ci o înălțare de cauze și efecte, de

retroacțiuni, de fluxuri care se consumă în limitele unor orindui sociale, pe fondul unor acerbe conflicte de clasă, naționale etc.

A cuprinde mișcarea sinuoasă a realului, în toată profunzimea și complexitatea sa, presupune situaarea cu necesitate pe pozițiile materialismului dialectic și istoric. Nu este însă vorba de revendicarea unei posturi privilegiate, de observator impasibil, de spectator refractar oricărui implicări, oricărui atitudini în raport cu ceea ce se întâmplă în preajmă-i. Cunoașterea și înțelegerea dialecticii realului nu reprezintă un scop în sine, un joc gratuit al spiritului. Cunoașterea și înțelegerea trebuie să vizeze o finalitate practică, soluționarea unor probleme reale, elaborarea unui răspuns care să contribuie la rezolvarea cerințelor imperioase ale dezvoltării sociale. Oamenii de știință, cei ce trudesc pe tă-

rimul literaturii și artei nu se pot sustrage imperativului de a face din actul de cunoaștere, din actul de creație culturală, un act de asumare a realității. Reflectarea realului, în polihromia și multitudine formelor sale, cu întreaga sa încărcătură fenomenală, pătrunderea și cuprinderea esenței sale nu sînt posibile decit în măsura în care savantul, creatorul de frumos nu pierd din vedere necesitatea angajării, contactul cu viața. Semnificația adîncă a muncii și operei lor prinde contur și dobîndește consistență doar atunci cînd efortul de cunoaștere și strădania de a da expresie artistică existenței se răsfrîng, la rîndul lor, asupra realității cu care comunică. Secretarul general al partidului sublinia de aceea, în numeroase rînduri, conotațiile particulare ale libertății și responsabilității proprii omului de știință, omului de cultură, în condițiile în care fiecare dintre aceștia, urmîndu-și vocația, onorîndu-și statutul și prestigiul de care se bucură în fața societății, nu trebuie să uite nici un moment că tot ceea ce întreprind, tot ceea ce creează își află sursa în realitatea obiectivă, că le revine datorită să reflecte realitatea, să slujească intereselor și aspirațiilor poporului, cauzei păcii și progresului în lume.

Rolul activ, modelator al conștiinței revoluționare

Uriașul experiment istoric pe care îl reprezintă procesul de edificare a socialismului și comunismului în România a evidențiat cu putere inepuizabilul potențial transformator al maselor, valoarea acțiunii colective conștiente, a praxisului revoluționar, dar mai ales originalitatea, caracterul creator și legitimitatea operei constructive a poporului nostru sub conducerea vizionară a comunistilor. Tovarășul Nicolae Ceaușescu, referindu-se la dimensiunile transformărilor survenite în viața societății românești în perioada care a trecut de la revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiliberaristă din august 1944 și, mai ales, în perioada de după

Congresul al IX-lea al partidului, accentua de fiecare dată asupra rolului decisiv pe care îl joacă factorul conștient în dinamica procesului istoric al făuririi noii orindui pe pămîntul patriei. Prefacerile adînci, calitative, produse la scara împrejurărilor materiale ale existenței sociale își au reflexul și într-o anumită privință adevărată măsură la scara împrejurărilor vieții spirituale, în planul conștiinței sociale. Este meritul incontestabil al tovarășului Nicolae Ceaușescu de a fi aprofundat în mod novator aspectele teoretice și practice referitoare la determinarea socială a conștiinței, de a fi insistat asupra rolului activ al conștiinței, de-a lungul întregului pro-

ces de construcție a socialismului, combătînd teza fatalității rămînerii în urmă a conștiinței în raport cu existența socială. Analizînd cu atenție experiența istorică a edificării socialismului în patria noastră, secretarul general al partidului a redimensionat din punct de vedere teoretic și practic tendința, desînlîțită, chiar în spațiul gîndirii și mișcării revoluționare, de a acorda primat necondiționat factorilor economici, transformărilor ce au avut loc la nivelul bazei materiale a societății, rezervînd materialele spirituale, conștiințele, elementele de suprastructură, un rang subaltern, nevăzînd în ele decit cel mult un epifenomen.

Dezvoltarea conștiinței socialiste, desfășurarea unei intense activități politico-ideologice și educative, făurirea omului nou — constructor conștient și devotat al socialismului și comunismului — reprezintă o cerință obiectivă a însuși procesului edificării noului societăți. Înarmarea oamenilor cu concepția materialist-dialectică și istorică despre lume și viață a partidului, înscularea în conștiința lor a ideilor, atitudinilor și convingerilor proprii modului comunist de a gîndi și de a acționa, afirmarea conștiinței socialiste — purtătoare a spiritului revoluționar — ca o forță motrice a mersului înainte al societății reclamă cu necesitate concursul activ al tuturor factorilor educaționali, al instituțiilor de cultură, al tuturor celor chemați să-și aducă contribuția la propășirea noii spiritualități românești socialiste: oameni de știință, scriitori, artiști etc.

În concepția secretarului general al partidului cultura socialistă, literatura, arta îndeplinesc — în ansamblul pirghiilor menite să contribuie la formarea și modelarea conștiinței socialiste — o funcție socială și educativă de primordială însemnătate. Creația artistică, literatura, aplecîndu-se atent și statornic asupra realităților societății românești de azi, ridicînd pe o nouă treaptă tradițiile progresiste, valoroase, moștenite de la generațiile anterioare, identificîndu-se cu aspirațiile poporului, ale oamenilor muncii, pot și trebuie să contribuie la reflectarea, în opere durabile din punct de vedere artistic, a tumultului și eroismului construcției socialiste. Prin mijloacele ce-l sînt specifice creației literar-artistică poate și trebuie să determine îmbogățirea universului spiritual al mem-

brilor societății, modelarea conștiinței și sensibilității lor, extensiunea și accentuarea trăsăturilor ce definesc profilul moral-politic, personalitatea rotundă, multilateral dezvoltată, a omului societății socialiste și comuniste. Este, în fond, a-

ceasta misiunea supremă a unei arte și a unei literaturi ce-și fac un titlu de mândrie din adeviziunea principială și necondiționată la valorile și idealurile socialismului, ale umanismului revoluționar.

mai bun, mai nobil poporul nostru în epoca pe care o trăim. Această cultură, prin mesajul său umanist, prin deschiderea generoasă spre universal, spre

viitor, stă mărturie vie, perenă pentru geniul creator al poporului nostru, pentru atașamentul său nestrămutat față de cauza progresului social.

Cultura socialistă — un vector principal al progresului și civilizației

În anii epocii socialiste cultura în ansamblul ei, literatura, artele plastice, muzica, teatrul, cinematografia au cunoscut o continuă înflorire, creatorii tineri sau mai vîrstnici, fără deosebire de naționalitate, plămînd într-o diversitate de stiluri și modalități artistice, opere de valoare, reprezentative ce dau expresie propensiunii acestora de a cuprinde și înfățișa munca avînată a poporului, viața plină de împliniri a oamenilor acestui pămînt românesc. Dînd o înaltă apreciere aportului pe care creatorii îl înscriseră, împreună cu întreaga națiune, în noua biografie a patriei socialiste, secretarul general al partidului a relevat întotdeauna rolul progresist, spiritul patriotic și încrederea vizionară ce au caracterizat la cea mai înaltă cotă, implicarea marilor oameni de cultură, a adevăraților artiști în viața și lupta poporului, pentru triumful năzuințelor sale de libertate națională și dreptate socială, pentru o viață mai bună, pentru progres social. Punîndu-și întreaga putere de creație, talentul și măiestria artistică în slujba țelurilor și aspirațiilor poporului, creatorii de azi au șansa excepțională de a participa la o uriașă operă colectivă — edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate, a civilizației comuniste în România. Artistul a încetat de mult să mai fie locuitorul proverbialului „turn de fildeș”, al unui teritoriu ezoteric, abstras din realitate, un solitar neînțeleș și inaccesibil semenilor săi. El este pe deplin egal acestora din urmă, părășă viața Cetății, exponent al gândurilor, simțămîntelor și trăirilor celorlalți, aflîndu-se în permanentă rezonanță cu pulsul trepidant al vieții, al realităților socialiste. Cit de actuale și pline de prospețime continuă să fie cuvintele adresate creatori-

lor de tovarășul Nicolae Ceaușescu de la înalta tribună a celui de-al IX-lea Congres al partidului! Cît adevăr și cît umanism revoluționar emană din îndemnul adresat de secretarul general al partidului, atunci, în vara anului 1965, celor chemați să dea o nouă și trainică strălucire spiritualității românești!

„Artei și literaturii — preciza tovarășul Nicolae Ceaușescu — le sînt proprii preocuparea pentru continua innoire și perfecționare creatoare a mijloacelor de exprimare artistică, diversitatea de stiluri; trebuie înălțată orice tendință de exclusivism sau rigiditate manifestată în acest domeniu. Esențial este ca fiecare artist, în stilul său propriu, păstrîndu-și individualitatea artistică, să manifeste o înaltă responsabilitate pentru conținutul operei sale, să urmărească ca ea să-și găsească drum larg spre mintea și inima poporului”.

Cele două decenii care s-au scurs de la Congresul al IX-lea al partidului, intrate în conștiința poporului nostru ca o epocă de maximă înflorire a creației în sfera culturii și artei se legitimează prin valorile incontestabile ce au îmbogățit patrimoniul nostru spiritual, prin climatul de emulație și efervescență ce și-au pus amprenta asupra tuturor marilor opere durate în Epoca Nicolae Ceaușescu. Progresul general al societății noastre socialiste nu poate fi conceput în absența luării în considerare a eflorescenței literaturii și artei, a impactului lor cu conștiința culturală a maselor. Progresul general al societății favorizează și încorporează organic progresul culturii socialiste. Cultură ce a asimilat și a dezvoltat, pe un plan superior deopotrivă valorile și tradițiile progresiste ale culturii naționale și universale, tot ceea ce a creat mai înalt,

Participarea la creație a întregului popor — semnul distinctiv al democrației culturii noastre socialiste

Un corolar al adevărului fundamental pe care-l evidențiază procesul edificării noii orînduiri și anume faptul că socialismul se construiește cu poporul și pentru popor, îl reprezintă amplificarea participării maselor la cultură, la producerea și circulația valorilor artistice. Situația ca atare nu este nici fortuită, nici lipsită de o motivație profundă. Ea denotă un răspuns colectiv dat unei necesități obiective, resimțite plenar și la nivelul subiectivității membrilor societății, constituind totodată o caracteristică definitorie a amplerilor și adîncilor transformări determinate de epoca socialistă în existența și conștiința oamenilor. Democrațismul funciar al societății noastre socialiste se manifestă astfel cu toată puterea nu numai la nivelul relațiilor economice și politice ci și în sfera determinațiilor și raporturilor culturale, eliminînd desimetriile dintotdeauna între producătorul și consumatorul de bunuri și valori culturale, între creator și public.

Modul original în care partidul și statul nostru au înțeles să asigure un cîmp larg de desfășurare și materializare energicilor creatoare ale poporului concentrează într-insul întreaga încercătură profund democratică și umanistă a concepției secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, din a cărui strălucită inițiativă s-a instituit și s-a perfecționat în permanență cadrul participării maselor la actul de creație artistică prin intermediul Festivalului național „Cîntarea României”.

Manifestările și acțiunile culturale și artistice organizate pe întreg cuprînsul țării sub generosul generic al acestui festival al muncii și creației libere concentrează și polentează, la o scară inimaginabilă pînă nu de-

mult, talentul, creativitatea, geniul artistic al tuturor categoriilor de creatori, profesioniști și neprofesioniști, bărbați și femei, tineri și vîrstnici. Și nu este cituși de puțin un secret faptul că viața culturală și artistică a țării datorează Festivalului „Cîntarea României”, reavîrarea și exundarea orizontului ei, în anii din urmă.

Tinăra generație, născută, formată și educată în Epoca Nicolae Ceaușescu se regăsește cu întregul ei potențial creator, cu irezistibilele sale disponibilități de manifestare în uriașă împletire de forțe ce conferă dimensiunea de masă a participării oamenilor muncii la crearea, difuzarea și interiorizarea valorilor autentice, reprezentative ale societății noastre socialiste de azi. Ea este nu numai beneficiarul colectiv ci și subiectul activ al acestui proces fără precedent, profund regenerativ și tonifiant, prin care idealurile civilizației comuniste a viitorului devin pe zi ce trece parte integrantă a existenței noastre.

În acest anuarie sărbătorec, prinosul de dragoste și recunoștință pe care poporul îl aduce întîiului fiu al țării, tovarășului Nicolae Ceaușescu, cîstînd un crez înalt și o biografie de înflăcărat patriot, contopit pînă la identificare cu interesele și aspirațiile fundamentale ale națiunii noastre socialiste, încorporează cu firească îndreptățire și gîndurile și simțămîntele de grațitudine ale creatorilor de frumos, ale tinerilor creatori. Expresie a unei admirabile comuniuni de gînd și faptă comunistă, a voinței neabătute de a înălța, prin forțe unite, înfrățite, patria socialistă pe noi culmi de progres și civilizație.

MIHAI MILCA

Cu litere de aur, în tezaurul gîndirii revoluționare

IN ȘERBUTĂ FILOSOFICĂ A PREȘEDINTELII ROMÂNIEI

Nicolae Ceaușescu

Națiunea și naționalitățile conlocuitoare în epoca contemporană

IN ȘERBUTĂ SOCIAL-POLITICĂ A PREȘEDINTELII ROMÂNIEI

Nicolae Ceaușescu

Dezvoltarea învățămîntului, științei și culturii în România

IN ȘERBUTĂ FILOSOFICĂ A PREȘEDINTELII ROMÂNIEI

Nicolae Ceaușescu

Forțele motrice ale progresului social în epoca contemporană

IN ȘERBUTĂ SOCIAL-POLITICĂ A PREȘEDINTELII ROMÂNIEI

Nicolae Ceaușescu

Umanismul socialist

IN ȘERBUTĂ SOCIAL-POLITICĂ A PREȘEDINTELII ROMÂNIEI

Nicolae Ceaușescu

Art and Literature

LUCRĂRI MUZICALE INTRATE ÎN PATRIMONIUL SPIRITUAL AL POPORULUI ROMÂN

Reflecții întotdeauna năzuințele și împlinirile epocii în care a fost creat cîntecul patriotic apare ca o pregnantă reverberație a evenimentelor, a atmosferei specifice unei perioade, a elanurilor spirituale cele mai înălțătoare, constituindu-se într-o veritabilă pagină de istorie vie înscrisă nu numai în memorie ci și în suflete prin forța îngemănată a cuvintului și muzicii. Astfel se profilează lucrările corale de substanță patriotică și în contextul creației muzicale românești contemporane a ultimelor decenii, în a cărei bogăție și complexitate — ce îmbrățișează un vast spațiu al expresiei artistice reliefind o dublă ancorare în actualitate prin problematică și limbaj — ele ocupă un loc deosebit oglindind deopotrivă permanența implicare a gândirii componistice în stricta realitate a vremii și voința autorilor de a afirma prin valențele cîntului împlinirile și aspirațiile unei epoci de adîncă transformări, de mărețe realizări.

Nenumărate opusuri înfățișînd tabloul României socialiste de astăzi, preamărindu-i harta mereu înnoită, aduc un fierbinte omagiu celui ce se află de mai bine de douăzeci de ani la cirna partidului și-a țării. Slăvind Timpul marilor victorii (muzica de Cornel Trăilescu, versurile Constantin Cișcan) evocînd cei Douăzeci de ani de soare (compoziție de George Grigoriu, pe versuri de Angel Grigoriu și Romeo Iorgulescu), priviți ea Ani de istorie, ani de glorie (muzica George Grigoriu, versurile

Nicolae Dragoș) creatorii vorbesc despre cele Trei nume scrise-n cronică de aur a prezentului (titlu ce poartă semnătura lui George Grigoriu, versurile aparținînd lui Angel Grigoriu și Romeo Iorgulescu). Omagiu celui mai iubit fiu al poporului de Paul Urmuzescu și Constantin Cișcan, Să spunem țării „La mulți ani!” de Ion Cristinoiu și Eugen Rotaru, La mulți ani președintelui țării de Radu Paladi și Alexandru Andrițoiu, La cei șaiszecișicinci de ani de Radu Șerban și Gheorghe Vălcu, Cinstire omului de Adrian Nichiteanu și Viorel Cozma, La marea aniversare de Florin Comisel și Cezar Țipa, Întru mulți ani de Teodor Bratu, Ceaușescu, La mulți ani! de Temistocle Popa, Ziditorul de țară de Vasile Donose, Comandantul suprem de Constantin Arvinte, O minunată sărbătoare de Ionel Tudor, Cîntec pentru omul cel mai drag de Gelu Solomonescu, Cînd spunem: Ceaușescu, noi spunem: România!, de Sergiu Eremia, Ne este Ceaușescu bun părinte de Iovan Miclea, Ceaușescu și copiii de Marin Constantin, Ceaușescu — brigadierii de Vasile V. Vasilache sînt doar cîteva dintre acele cîntece dedicate acestui Cîrmacl de vreme bună (piesa de Aurel Giroveanu) celui cu o caldă recunoștință numit în lucrarea semnată de Cornel Trăilescu: Omul țării. Acestor creații intrate în repertoriul ansamblurilor vocale de pe întreg cuprinsul patriei se alătură și titlurile pe care le prezentăm în rîndurile de față.

Două decenii de împliniri mărețe

Una dintre partiturile a cărei valoare s-a impus cu hotărîre în bogatul peisaj al creației corale românești a anului 1985 (fiind de altfel distinsă și cu Premiul Uniunii Compozitorilor), este cea intitulată **Două decenii de împliniri mărețe** purtînd semnătura unui autor cunoscut pentru generozitatea inspirației sale: **Vasile V. Vasilache**, versurile aparținînd lui **Eugen Rotaru**.

Dedicîndu-și opusul aniversării a douăzeci de ani de la Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, compozitorul și textierul înalță un veritabil imn închinat acestei perioade de mare dezvoltare, de progres și biruințe înscrise la loc de cinste în cartea de istorie a patriei.

**„Timp trecut în zbor
Rămii nemuritor
În tot ce am creat
Și țării noi i-am dat.
Timp sărbătorește
Pe plaiul românesc
Poporu-ntreg și țara
În cîntec te slăvesc.**

**Timp biruitor
De glorie și de dor
Noi îți vom urma
Cu toți chemarea ta.
Timp de bucurii
Al scumpei României
Poporu-ntreg și țara
În cîntec te-or slăvi.“**

Simbolizînd continua ascen-

**„Două decenii de împliniri mărețe
Două decenii de muncă și avînt
Două decenii de vis și frumusețe
Două decenii de înțelept cuvînt**

siune către noi culmi ale civilizației socialiste, ca și neclintita unitate a întregului popor în îndeplinirea aspirațiilor sale spre mai bine, cele patru voci ale corului mixt întărite de acompaniamentul orchestrei urcă cel mai adesea la unison cucerind treaptă după treaptă, înălțîndu-și discursul cu demnitate, cu ferma hotărîre transpunînd și prin limbajul specific muzicii mesajul ideatic al textului.

Un imn ale cărui ecouri rămîn inscrustate cu pregnanță în memorie, un imn de o vibranță solemnitate, din care se degajă mindrie și elan, forța de a ține mereu fruntea sus, de a merge mereu înainte. Un imn slăvind prezentul în simplitatea acordurilor sale ample, a armoniilor esențializate la maximum, pentru a lăsa libertate desenului melodic ascendent purtător al metaforei muzicale! Un imn ce capătă în intonațiile refrenului său valențele unui marș mobilizator înfăcărînd conștiințele și ridicînd milioane de glasuri într-o singură rostire!

Un imn, o odă ale cărei puternice rezonanțe dăltuiesc cu slove de istorie înscrisul în prezentul istoriei:

**Două decenii trăite-n demnitate
Două decenii de drum spre comunism
Două decenii de suveranitate
Două decenii de mîndru eroism.“**

Ceaușescu — Pace!

Ceaușescu — Pace! — două cuvinte ce rezumă portretul României de astăzi în peisajul lumii contemporane, două cuvinte ce exprimă sintetic atîtea inițiative pornite de pe meșteagurile noastre și adresate întregii planete într-un fierbinte apel la înțelepciune, — în ultimă instanță — la viață!

Oglindind o năzuință istorică a celor care s-au ridicat la luptă pentru a-și apăra gîia străbună, reflectînd una dintre cele mai arzătoare probleme ale omenirii în ultimii ani, cîntecul **Ceaușescu — Pace!** de **Marius Teicu**, pe text de **Eugen Rotaru**, inscrie simbolic o nouă dovadă a hotărîrii tuturor românilor de a milita pentru pace, de a-și ridica glasul într-un unic îndemn la rațiune, la îndeplinirea sacrei datorii a fiecăruia de a feri Terra de distrugere! Cîntecul **Ceaușescu — Pace!** reprezintă nu numai o mobilizatoare chemare ci și o veritabilă odă închinată celui care poartă peste tot în lume stindardul de pace al plalurilor mioritice, care afirmă cu putere voința neamului nostru de a înlătura războiul din urzeala timpului viitor, îndepărtînd astfel înfricoșătorul coșmar ce apasă asupra existenței Omului.

Pana experimentată a creatorului de muzică ușoară, semna-

tar a numeroase șlagăre adresîndu-se în egală măsură tuturor virstelor, se face simțită

**„Lumea azi spune cuvîntul ei:
Nu vrea să fie război,
Nu mai dorește distrugere
Și mii de victime printre noi.**

**Lumea azi spune cuvîntul ei
Nu-și vrea copii orfani.
În marșul păcii și țara mea
Mindră și ea va fi mereu, România țara mea.“**

Printr-un puternic contrast, strălucitoare luminozitate, degajînd o măreție solemnă, de profundă vibrație:

**„Ceaușescu Pace, Ceaușescu Pace,
Cîntă azi țara românilor,
Ceaușescu Pace, Ceaușescu Pace,
Strîns e poporul sub tricolor,
Ceaușescu Pace, Ceaușescu Pace,
Pe președinte îl urmăm.
În libertate și cu demnitate
Noi țării clădim viitor.“**

Partidul, Ceaușescu, Viitorul

În atît de bogată creație corală de profundă substanță patriotică ce poartă semnătura compozitorului **Radu Paladi**, cîntecul **Partidul, Ceaușescu, Viitorul**, scris pe versuri de **Dan Rotaru**, ocupă un loc aparte demonstrînd încă o dată adîncă implicare a autorului în realitatea zilelor noastre, ca și perma-

nența preocupare a creatorilor acestor decenii de a reflecta prin mijloacele specifice artei lor imaginea prezentului luminos privit ca o cheazăie a realizărilor perioadelor următoare, imagine pe care titlul **Partidul, Ceaușescu, Viitorul** o sintetizează ridicînd-o la rang de axiomă.

O creație muzicală realizată în

cinstea Zilei de 26 Ianuarie 1986

ACESTOR CTITORII LE-AM DAT UN NUME

Versurile de Emilian Marcu

Muzica de Vasile V. Vasilache

Allegretto, imnic $\text{♩} = 112$

1. A - ces - tor cti - to - rii le - am dat un nu - me — Și pen - tru
dăm un nu - me pen - tru mai de - par - te, — A - ces - tor
vi - i - tor le - a - vem drept țel — Și de a - ce - ea ste - mă le vom
cti - to - rii din tim - pul nou, — Ca semn al dra - gos - tei de li - ber -
pu - ne Drept pa - vă - ză să fi - e în dra - pel! — A -
ta - te, Noi le - am nu - mit cu nu - me - le E - rou! —
Refren
ces - tor cti - to - rii de veș - ni - ci - e, — Noi
le - a - vem drept pa - vă - ză și scut, — Semn de e - tern în no - ua Ro - mă -
ni - e, Și semn că nici o jert - fă nu - i prea mult, — A -
ces - tor cti - to - rii le - am dat un nu - me — Și
pen - tru vi - i - tor le - a - vem drept țel, — Noi, sim - plu, Cea - u - șes - cu le vom
spu - ne — Și le - om a - vea ca pa - vă - ză - n dra - pel! — 2. Le
pel! — Noi Cea - u - șes - cu — Le vom spu - ne!

Acestor ctitorii le-am dat un nume

Versuri EMILIAN MARCU

Muzica VASILE V. VASILACHE

I
Acestor ctitorii le-am dat un nume
Și pentru viitor le-avem drept țel
Și de aceea stemă le vom pune
Drept pavăză să fie în drapel I
Refren
Acestor ctitorii de veșnicie,
Noi le avem drept pavăză și scut,
Semn de etern în noua Românie,
Și semn că nici o jertfă nu-i prea mult

Acestor ctitorii le-am dat un nume
Și pentru viitor le-avem drept țel,
Noi, simplu, Ceaușescu le vom spune
Și le-om avea ca pavăză-n drapel I

II
Le dăm un nume pentru mai departe,
Acestor ctitorii din timpul nou,
Ca semn al dragostei de libertate,
Noi le-am numit cu numele Erou I

Refren

Cîntecul ilustrează în bună măsură datele unui stil compo-nistic perfect încheiat în care modernitatea se detașează nu ca o voită constringere, ci ca o incontestabilă emanație a concepției creatoare, avînd ca principal atribut naturalitatea și limpezimea. Partitura vocală amplifică vigoarea textului, lăsînd în aparență intimitate mesajului poetic; de fapt, scriitura corală de mare simplitate (ce se instituie într-un argument în favoarea maturității stilistice, a tehnicii compo-nistice ce îndepărtează artificiile, trăsînd dimensiunile expresive într-o fină nuanțare) decupează sensurile încrustate în cuvinte, sporînd forța de sugestie a metaforei prin coordonatele gândirii muzicale.

În intonații ce se apropie un-or de factura recitativului (accentuînd astfel pregnanța, energia versului), preferînd sensul ascendent al configurațiilor melodice (simbolizînd aspirația că-

tre înalt, către noi izbînzi și culmi ale progresului), discursul muzical se sprijină pe piloni armonici monumentali ce subliniază stabilitatea și grand-doarea monolitică a edificiului

„În România noi sintem acasă
De mii de ani statornici în cuvînt;
Prin veac să facem țara mai frumoasă
De la părinți avem un jurămint.

Pe-acest pămînt al păcii și-omeniei
Pe-acest pămînt, cel mai frumos poem,
Destinul comunist al României
Ne este astăzi ideal suprem.

Avînd în frunte conștiință vie
Pe cel mai bun, pe cel mai drept bărbat,
Se împlinește dulce Românie
Spre viitor așa cum am visat“.

Gravîndu-se cu pregnanță în memoria ascultătorului, refrenul este cel care aduce cu sine boltirea liniei melodice, urcînd cu fermitate spre acut pentru a în-serie, ca pe un frontispiciu, cele trei cuvinte simbol ale titlului:

sonor, afirmîndu-i totodată mobiliteatea construcției, trăsătură ce conferă fluiditate desfășurării frazelor largi, ce unifică într-o singură respirație rostirea mai multor versuri:

Partidul, Ceaușescu, Viitorul; momentul este pregătît și prin creșterea sonorității ce ating aici apogeul, este un pisc expresiv spre care tinde întreaga lucrare:

„Egali sintem și pe vecie frați
Aici unde stăpîn ne e poporul.
În glorie se-nalță în Carpați
Partidul, Ceaușescu, Viitorul!
În glorie se-nalță în Carpați
Partidul, Ceaușescu, Viitorul!“.

Măreț precum Carpații!

A invoca istoria ca pilduitor hronic de viață, de vitejie și jertfă, de izbînzi glorioase, de eroi ai unui neam de străjeri ai libertății gleei strămoșești, de ctitori ai idealurilor înalte, de frumuseți și împliniri. A invoca istoria pentru a ogîndi tezaurul de adevăr căruia veacurile i-au întărit strălucirea. A invoca istoria pentru a avea mereu în

față exemplul marilor sale momente, al celor ce și-au înscris numele în granitul timpului, învăluit parcă în aureola legendei. A invoca istoria pentru a sta mărturie înfăptuirilor de astăzi este ceea ce propune refrenul cîntecului **Măreț precum Carpații!**, compus de Marin Constantin, pe versurile lui Nicolae Stoian:

„De-acum, istorie, pe bravii tăi bărbați
În Nicolae Ceaușescu-i recunoști.
În demnitatea lui, măreț precum Carpații
El, vrednic gospodar și comandant de oști“.

Figurînd în repertoriul permanent al renumitului ansamblu **Madrigal** (format și condus de compozitorul și dirijorul Marin Constantin), această lucrare răsună adesea ca încununare a programelor susținute în concert, pe scena Ateneului Român, la Radioteleviziune, pe marile platforme industriale ale țării, în turneele întreprinse în numeroase vetre muncitorești ale meleagurilor românești. Interpretată cu măiestria binecunoscută, cu profesionalismul ce onorează de fiecare dată cartea de vizită a acestui colectiv (elogiat pe diferite meridiane ale globului ca relevant mesager al tradiției corale românești, al aspirației către tot ceea ce poate fi mai frumos în muzică, în artă, către perfecțiune), lucrarea **Măreț precum Carpații!** constituie o veritabilă bijuterie a cîntului coral. Ea rămîne în memorie prin cizelarea de filigran a liniilor melodice boltite ce se leagă într-o înlăntuire firească; discursul de maximă cursivitate se înalță în limpezi-

mea de cristal a timbrului ex-trem de pur, de omogen, defini-toriu acestei formații. Lirismul cald, dar de o sobră factură (venînd parcă din lumea expresivă a colindului, împletit organic cu hotărîrea fermă, se degajă din această compoziție atent elabo-rată în detaliile sale (inserînd pe alocuri, cu multă discreție, mișcări complementare ale vo-cilor, ce nu știrbesc cu nimic claritatea desfășurării muzicale, ci îi conferă dinamism și con-sistență).

Frazele refrenului arcuiesc — prin tripla lor expunere — si-metria formei acestei creații; profilîndu-se cu noblețe, dar și cu grație în registrul înalt, ele alcătuiesc, prin echilibrul lor, un triptic între ale cărui elemente se deapănă — în zona gravă și medie a vocilor — două secțiuni cu pronunțată tentă narativă, muzica și textul cumuîndu-și valențele sugestive. Simplitatea desenului ritmico-melodic pune în lumină deopotrivă vigoarea comparațiilor, ca și solemnitatea evocării:

„Ca și lui Ștefan țara-i este moștenirea
Și vrea s-o știe bine-nțemeiată-n rost
Ca Vodă cel Viteaz cînd săvîrși Unirea
Ori Ctitor cum Neagoe Basarab a fost.

Fiînd ca toți, el e ca El înăl de toate,
Un comunist de revoluție-născut.
În lupta pentru libertate și dreptate
Deopotrivă și stîndard și scut“.

Poporul, Ceaușescu, România!

Trei imagini sudate alături de istoria ultimilor ani, trei sim-boluri ce fuzionează într-unul singur; gînd rostit într-un glas, ridicîndu-se din milioane de piepturi: **Poporul, Ceaușescu, România!** Slove ce se aștern în fața privirii ca o autentică efigie a contemporaneității, silabe scandate de vocile bărbaților, femeilor și copiilor întregii țări. Aceleași silabe intrupează nucleul versurilor poeziei lui **Aurel Storin**, înălțîndu-se cu mai multă vigoare prin acordurile muzicii lui **George Grigoriu**.

Poporul, Ceaușescu, România! — cîntec ale cărui rezonanțe pline de energie și avînt, degajînd atmosfera solemnă a momentelor emoționante se aud atît de des în emisiunile de radio și televiziune, în programele susținute de marile formații corale profesionale și de amatori, reflectînd astfel o tra-lectorie emblematică pentru realitatea perioadei prezente. Atît linia melodică — a cărei simplitate sporește claritatea și pregnanța discursului muzical, arcuit în fraze de amplă respirație ce construiesc un edificiu sonor cu valențe innice, dimen-sionat la scara unei sobre mă-reții — cit și fermitatea ritmu-lui — ce se apropie pe alocuri de factura marșului patriotic cu

puternic efect mobilizator — conturează un tablou de vibran-tă grandoare, în care mijloacele de expresie specifice limbajului sunetelor întăresc inflăcărutul mesaj al textului poetic, intonat în pulsația identică a celor patru voci ale corului mixt, sincronizate într-un mers adesea paralel — subliniînd parcă uni-tatea de gîndire și simțire — într-o sugestivă gradație către acordurile largi ale refrenului, ce constituie culminația întregii piese, realizarea muzicală inten-sificînd sensul ideatic.

În cele patru strofe, poetul apelează mai puțin la metaforă, lăsînd verbului întreaga limpe-zime; el optează astfel pentru o monumentalitate similară ma-rilor opere dăltuite în blocuri de piatră, impresie pe care ge-neroașele proporții ale partiturii compo-nistice o reliefează cu și mai multă forță. Prima parte a lucrării evocă succint drumul istoriei noastre, de la trecutul frămîntat al patriei spre prezen-tul ei luminos, spre viitorul ale cărui împliniri sint pregătite prin ardenta trăire a clipelor lui „astăzi“, cea de a doua zugră-vînd un veritabil portret, mar-cînd totodată semnificația con-cluzivă, de solemnă apoteoză, a celor două versuri ale refre-nului:

„Din veacuri a luptat această țară
Și fiii ei de veacuri au visat
Această minunăție primăvară
Pe care o trăim inflăcărât.

Noi împlinim tot ce-au visat străbunii
Și ducem mai departe visul lor
Spre frumusețea-acestei țări și-a lumii
Spre fericirea-acestui brav popor.

Avem în fruntea noastră-un fiu al țării
Cel mai iubit și cel mai ascultat
Ce-n lume pină-n depărtarea zării
E prețuit de oameni și stimat.

Și-aceste trei cuvînte minunate
Cuvînte demne ca un tricolor
Noi le purtăm în inimă săpate
Spre comunism, spre anii viitori

Poporul, Ceaușescu, România,
Partidul, Ceaușescu, România!“.

Pagini realizate de
ANCA IOANA ANDRIESCU

NICOLAE CEAUȘESCU: Pe calea luptei revoluționare, a apărării demnității și fericirii națiunii

A intrat în tradiția poporului român ca an de an, la 26 ianuarie, să-și sărbătorească și să-și omagieze conducătorul, **tovarășul Nicolae Ceaușescu**, secretar general al partidului, președintele Republicii.

De peste douăzeci de ani, **tovarășul Nicolae Ceaușescu** dirigulează în mod nemijlocit destinele României, timp în care opera sa teoretică și practică a fost și este un far călăuzitor în amplul proces de edificare a societății socialiste multilaterale dezvoltate și înaintare spre comunism.

După cum, în primele decenii ale revoluției și construcției socialiste, **tovarășul Nicolae Ceaușescu** a avut un rol predominant în inițierea și desfășurarea comandamentelor majore ale dezvoltării societății românești postbelice.

Conducătorul partidului și statului nostru este aureolat, de asemenea, cu un trecut revoluționar prodigios, numărându-se printre militanții de frunte ai Partidului Comunist Român, care au organizat rezistența și revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă a poporului român. Intrarea **tovarășului Nicolae Ceaușescu**, încă din fragedă vîrstă, în mișcarea revoluționară, avea să coincidă cu momentele cele mai grele prin care va fi nevoită să treacă mult încercată națiune română.

La începutul anilor treizeci ai secolului nostru, cerul de pace al Europei și al omenirii începe a fi fisurat de ciuma fascistă, generatoare de războaie imperialiste și revanșarde. România însăși — reintregită în străvechea vatră dacică, iubitoare de progres și pace — este între primele vizate de expansiunea fascistă, interesată să submineze și din interior prin impunerile date Gărzii de fier și Grupului ethnic german, componente ale coloanei V-a hitleriste în țara noastră.

I-a revenit Partidului Comunist Român misiunea vitală de a organiza rezistența națională antifascistă, spre a bara primejdia fascistă din exterior și din interior. Astfel, România s-a numărat printre primele din Europa care, intuind pericolul hulerist, a tras semnalul de alarmă, prin **Comitetul Național Antifascist** — largă organizație patriotică de masă inițiată și călăuzită de comuniști. După cum este binecunoscut, în conducerea centrală a acestui eficient organism antifascist a activat cu impetuoasă capacitate organizatorică remarcabilă și neobosit dinamism, **tinărul revoluționar Nicolae Ceaușescu**, desemnat de conducerea partidului să capeteze și să coalezze tineretul român la acțiunile **Comitetului Național Antifascist**.

Sarcini de mare răspundere a îndeplinit **tovarășul Nicolae Ceaușescu** în acei ani și pe linia îmbunătățirii structurii organizatorice a Uniunii Tineretului Comunist. În urma unor astfel de activități, avea să fie implicat într-un proces politic de răsunet — la Brașov, în urmă cu cincizeci de ani — priel cu care din acuzat, **tovarășul Nicolae Ceaușescu** a devenit un neînfricat acuzator al strimbelor rinduieli burghezo-capitaliste.

Atunci cînd **Comitetului Național Antifascist** i-a fost interzisă activitatea legală, **Partidul Comunist Român** a găsit alte forme și metode de a continua lupta antihitleristă și antirăzboinică. Între acestea, un loc important ocupă marile manifestații și demonstrații antifasciste și antirevizioniste, culminată cu cea de la 1 Mai 1939. Din însărcinarea conducerii partidului, **tovarășul Nicolae Ceaușescu** — se știe — s-a aflat atunci în fruntea militanților comuniști care au răspuns direct de pregătirea și desfășurarea acelei mari acțiuni naționale, patriotice, îndreptată împotriva primejdiei hitlerismului expansionist.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și-a adus contribuția determinantă și în cadrul responsabilei acțiuni de refacere a Uniunii Tineretului Comunist, a cărei activitate cunoscuse, în anii 1936—1939, o serioasă stagnare din cauza unor orientări ce se dovediseră eronate, străine condițiilor și specificului solului românesc. În înalta sa calitate de președinte al Comisiei centrale de refacere a U.T.C., apoi în fruntea **Comitetului Central al U.T.C.**, **tovarășul Nicolae Ceaușescu** a imprimat organizației revoluționare de tineret un pregnant caracter comunist, patriotic.

În acei ani de viltoare, de aprige confruntări politice și de clasă, **tovarășul Nicolae Ceaușescu** — asemenea altor comuniști de frunte ai partidului, — a cunoscut rigurile regimului burghezo-capitalist, opresor și represiv, fiind nevoit să efectueze ani grei de detenție pentru supremul motiv că-și închinase viața și întreaga activitate îmbunătățirii soartei celor mulți și obidiți, apărării ființei naționale a poporului român.

Cu toate acestea, oriunde au încercat guvernările burgheze să țârmurească fermitatea revoluționară a **tovarășului Nicolae Ceaușescu** — în închisori și lagăre — embentul militant comunist a făcut din detenție o adevărată școală comunistă

de călire umană și intransigență politico-ideologică.

Așadar, secretarul general al partidului și președinte al Republicii, **tovarășul Nicolae Ceaușescu**, vine din istorie, cu încălcarea emoțională a celor peste cincizeci de ani de activitate revoluționară desfășurată la cele mai înalte cote de gînd și faptă comuniste, național-patriotice. „Dacă în vreun fel, aș fi pus în situația de a relua de la început activitatea de acum peste cinci decenii — mărturisesc **tovarășul Nicolae Ceaușescu** — declar aici, în fața partidului și poporului, că aș merge fără șovăire pe aceeași cale, pe calea luptei revoluționare, a apărării demnității și fericirii națiunii mele”.

Cînd a fost declanșată revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă a poporului român, partidul comunist avea în **tovarășul Nicolae Ceaușescu** un militant de frunte al său, care va înfruntă cu peceata puternice sale personalități importante domenii politice și social-economice în cadrul dezvoltării României postbelice.

Ne vom opri doar asupra unei laturi a polivalentei activității desfășurate de **tovarășul Nicolae Ceaușescu** în acei ani. Imediat după revoluția din august 1944, **tovarășului Nicolae Ceaușescu** i-a revenit sarcina de mare răspundere ca, în calitate de secretar general al **Uniunii Tineretului Comunist**, să organizeze și să con-

să nu se fi deschis în prezența secretarului general al partidului, președintele Republicii, ce de fiecare dată a ținut să rostească ample cuvîntări programatice și directoare.

La rîndul ei, tînăra generație își face o cinste și o onoare din faptul de a se ști rezerva de cadre prețuită a partidului, răspunzînd prezent, cu entuziasmul caracteristic vîrstei, la toate chemările pe care conducătorul partidului și statului, **tovarășul Nicolae Ceaușescu**, le lansează în cadrul procesului revoluționar pentru îndeplinirea obiectivelor Congresului al XIII-lea al partidului, privind construirea societății socialiste multilaterale dezvoltate și înaintarea spre comunism a patriei române.

Venind din istorie, secretarul general al partidului, președintele Republicii, **tovarășul Nicolae Ceaușescu**, face istorie, iubind cu patimă istoria națională a românilor. Desigur, Congresul al IX-lea al partidului își are rolul său primordial în fundamentarea liniilor directoare ale noii epoci. După cum, dealtmînteri, întreaga operă teoretică și practică a **tovarășului Nicolae Ceaușescu** poartă în ea nîmbul creației originale și culezătoare.

În acest context, frontul istoric românesc a avut șansa de a se bucura de benefica atenție a conducătorului partidului și statului nostru. Datorită grijii sale permanente, istoria — româno-română — se află

cercetării, studierii și prezentării istoriei românilor în conformitate cu adevărul și dreptatea, cu interesele naționale ale poporului și statului nostru. „**Avem un trecut cu care ne putem mandri** — sublinia conducătorul partidului și statului nostru. **În condiții grele, poporul nostru și-a păstrat ființa națională. În această parte a lumii el a fost un factor de progres și civilizație, și-a adus contribuția la mersul înainte, pe calea unei vieți mai bune. Iată de ce noi, comuniștii, cîstînd pe cei care în trecut și-au dat viața pentru fericirea poporului, tragem din lupta lor învățăminte pentru prezentul pe care-l făurim și, totodată, pentru a pune bazele viitorului, educăm tineretul în spiritul dragostei și respectului față de munca și lupta înaintașilor. Numai așa tineretul nostru va învăța să ducă mai departe ceea ce au făurit înaintașii, ceea ce făurește generația de astăzi, să păstreze ca lumina ochilor și să întărească independența și suveranitatea patriei noastre”.**

În definierea obiectivului strategic al noii etape de dezvoltare a României socialiste, Expunerea **tovarășului Nicolae Ceaușescu** la Plenara lărgită a C.C. al P.C.R. din 1—2 iunie 1982 — adoptată ca document programatic al partidului — și-tuează istoria la impunătoarele sale cote de eficiență politico-socială, așezînd-o la temelia întregii activități ideologice, de educație patriotică, revoluționară a maselor. În acest sens, conducătorul partidului și statului nostru declara: „**Va trebui să avem o istorie unitară, care să redea corespunzător fiecare etapă de dezvoltare economico-socială, fiecare perioadă istorică și luptele sociale, activitatea politică, să caracterizeze în lumina adevărului bazat pe fapte și documente, atît rolul claselor sociale, al poporului, cît și al diferiților conducători ai statului și personalități politice, științifice, culturale. În această concepție a unei istorii unice, istoria poporului român va trebui să cuprindă și istoria mișcării muncitorești revoluționare, a Partidului Muncitoresc Social-Democrat, precum și a Partidului Comunist Român. Nu pot exista două istorii, una a poporului și una a partidului, Poporul nostru are o singură istorie, iar activitatea Partidului Comunist Român, ca și a altor partide din diferite perioade, constituie o parte inseparabilă a istoriei patriei”.**

Nobile cuvînte, sacre adevăruri ce onorează știința istoriografică românească, beneficiară a unui climat extrem de favorabil pentru a întocmi opere complete ale istoriei românilor.

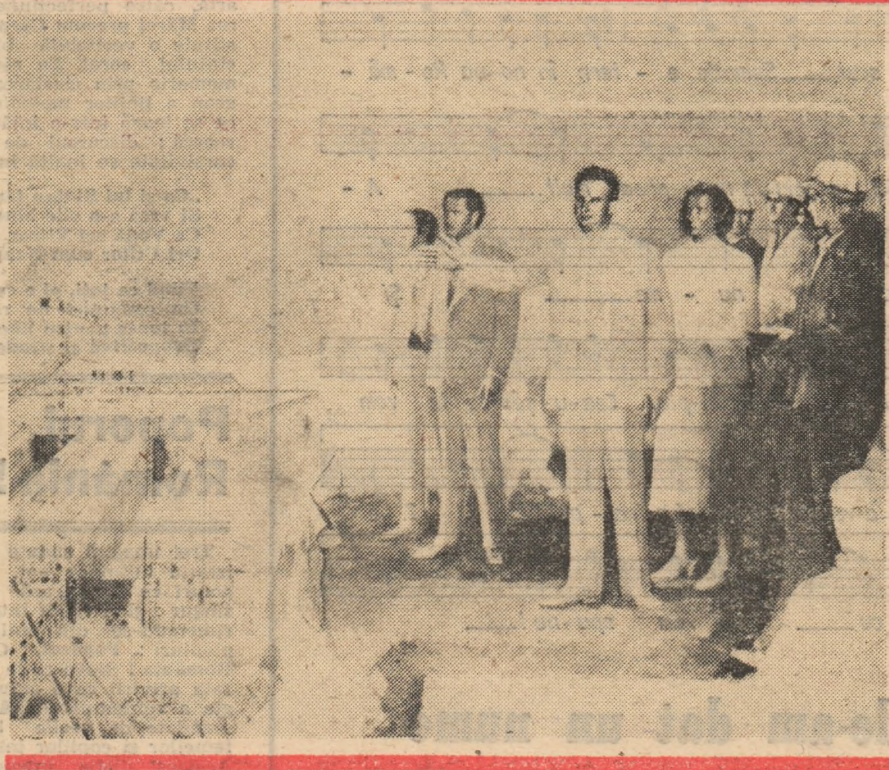
În vara anului trecut, sub cupola Academiei Republicii Socialiste România, secretarul general al partidului, președintele Republicii, **tovarășul Nicolae Ceaușescu**, i-au fost conferite, în cadrul unei adunări solemne, calitățile de membru titular și președinte de onoare al Academiei Române. Actul ca atare, răspunzînd unei înalte rațiuni științifice și morale, consfințește și pe această cale excepționale însușiri ale conducătorului și îndrumătorului întregii vieți socialiste românești. În cadrul acelei atmosfere sărbătorești, **tovarășul Nicolae Ceaușescu** a rostit o amplă cuvîntare, în care din nou a accentuat rolul istoriei: „**O națiune, un popor nu pot exista fără o istorie, fără o cultură și o limbă proprie. Aceasta constituie chezașia și forța fiecărui popor — și, așa cum am menționat, poporul nostru însuși a creat, de-a lungul mileniiilor, limba, cultura românească...**

Avem o istorie minunată, ne putem mandri cu ceea ce au înfăptuit poporul român, înaintașii noștri! Avem datorită să cunoaștem și să clarificăm cît mai bine toate momentele din istoria formării și dezvoltării poporului și a națiunii noastre, cu atît mai mult cu cît chiar și astăzi mai sînt unii, peste hotare, care încearcă să pună în discuție, să minimalizeze istoria și lupta poporului nostru. Faptele, realitățile sînt de asemenea natură încît ne permit să respingem orice încercare de a diminua rolul poporului român, al națiunii noastre în dezvoltarea omenirii, a culturii mondiale. Și avem mandria să afirmăm acest lucru deoarece mulți oameni de știință și din alte domenii ale culturii românești au dat, nu numai pentru poporul nostru, dar și pentru întreaga omenire, cuceriri care vor rămîne veșnice.

Să facem ca tineretul patriei noastre să cunoască istoria — și nu numai atît, dar să lupte pentru a adăuga noi fapte și cuceriri la istoria glorioasă a poporului nostru, prin înfăptuirea în toate domeniile de activitate”.

La ceas aniversar, omagiu din istorie — pentru istorie adus iubitului conducător al partidului și statului nostru, **tovarășul Nicolae Ceaușescu**, a cărui naștere se îngemănează fericit cu datele calendaristice istorice ale românilor — anul Marii Uniri — anul 1918, luna Unirii Principatelor — luna ianuarie, și a cărui înaltă veghe este mereu trează, flacăra vie în apărarea unității și independenței noastre naționale pe drumul socialismului și comunismului.

STELIAN NEAGOE

ducă organizația revoluționară de tineret în noile condiții de deplină legalitate. În felul acesta, se realiza o salutară continuitate în conducerea Uniunii Tineretului Comunist a **tovarășului Nicolae Ceaușescu**, cel care avusese un cuvînt hotărîtor de spus și în alte perioade din istoria U.T.C.

Sub conducerea hotărîită a **tovarășului Nicolae Ceaușescu**, Uniunea Tineretului Comunist a reprezentat forțele cele mai proaspete și active în lunile de foc ale lui august '44, în timpul războiului antihitlerist (pe front și în spatele lui, răspunzînd cu însuflețire lozincii comuniste „Totul pentru front, totul pentru victorie!”), în lupta pentru cucerirea puterii politice, înfăptuirii reformei agrare, abolirii monarhiei și proclamării republicii, naționalizării, trecerii la transformarea socialistă a agriculturii, refacerea țării după dezastrile războiului, cînd salopetele albastre de pe șantierelor naționale ale tineretului au făcut minuni de eroism în muncă, ridicînd atîtea citadele ale lumii noi, socialiste, cu care ne mandrim și astăzi.

Chiar dacă o vreme **tovarășul Nicolae Ceaușescu** a condus alte importante secțiuni ale vieții politice, social-economice, dragostea sa pentru tineret, pentru U.T.C., a rămas mereu vie. Din anul 1954 înainte, ca membru al Biroului Politic și secretar al C.C. al P.C.R., **tovarășul Nicolae Ceaușescu** va răspunde în mod permanent de Uniunea Tineretului Comunist, organizația revoluționară a schimbului de mîine, ce se va bucura din plin de prețioasele sale orientări și îndrumări.

În așa fel încît, în 1965, cînd **tovarășul Nicolae Ceaușescu** este ales în fruntea partidului, dragostea și prețuirea sa pentru Uniunea Tineretului Comunist își aveau izvarul într-un filon istoric de tradiție. În cei peste douăzeci de ani trecut, n-a existat forum al tinerei generații care

astăzi la loc de cinste în toate formele de învățămînt, instituționalizată plener în institute și muzee de specialitate, prezentată și discutată într-un sistem publicistic și editorial dintre cele mai complexe.

Încă din Expunerea **tovarășului Nicolae Ceaușescu** la adunarea festivă organizată cu prilejul a 45 de ani de la crearea Partidului Comunist Român, „cea dintîi carte a nației”, „suma vieții noastre” — istoria — a început să-și reintre în drepturile ei naturale. „**Valoarea unei istorii cu adevărat științifice** — ținea să releve secretarul general al partidului — constă în înfățișarea obiectivă a faptelor, în interpretarea lor justă, constituînd astfel o oglindă a conștiinței de sine a poporului, a claselor, înmănușînd experiența de viață și de luptă a maselor și conducătorilor”.

Vreme de peste două decenii, n-a existat moment major din istoria românilor, n-a existat nici o mare solemnitate aniversară fără ca **tovarășul Nicolae Ceaușescu** să le innobileze cu prezența sa, rostind de fiecare dată cuvîntări de înaltă probitate științifică și pătrunzătoare interpretare politico-ideologică. Statul dac centralizat și independent condus de Burebista. Unirea țărilor române sub sceptrul lui Mihai Viteazul, revoluțiile române conduse de Horea, Tudor Vladimirescu și de generația pașoptistă. Unirea Principatelor sub Vodă-Cuza, războiul de independență. Marea Unire din 1918, făurirea întîiului partid politic al clasei muncitoare, locul și rolul partidului comunist în viața românească interbelică. Rezistența și Revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, instituirea întîiului guvern democratic-popular, proclamarea Republicii etc. — au fost tot atîtea prilejuri aniversare cînd **tovarășul Nicolae Ceaușescu** a desprins cu clarviziune semnificațiile marilor evenimente istorice și a jalonat căile